

Rechtskundig Weekblad

Vereniging zonder winstgevend doel

Verschijnt elke Zondag

Abonnementsprijs : 400 fr. per jaar

Postcheckrekening N° 3185.22

Beheer en Redactie : Mr René VICTOR, Justitiestraat, 21, Antwerpen

GROEIEND EUROPA⁽¹⁾

Toen de Voorzitter van de Vlaamse Conferentie mij vriendelijk uitnodigde om het woord te voeren en mij als onderwerp van deze voordracht voorstelde « De Grondwet », heb ik hem gevraagd : « Welke grondwet » ?

Deze van ons land waarvan de herziening aan de gang is, of deze van Europa waarvan de eerste trekken zich gaandeweg weerspiegelen in de moties der Europese congressen, in de ontwerpen van verdragen, in de processen-verbaal der ministeriële conferenties, in de verslagen van de diplomaten en in de debatten van Europese prae-parlementen.

Tussen beide problemen is er immers een duidelijk verband. De herziening van onze grondwet gebeurt hoofdzakelijk, om België toe te laten deel te nemen aan de in het vooruitzicht gestelde Europese instellingen.

Het is met dat doel dat werd verklaard dat er aanleiding bestaat tot herziening van titel III van de grondwet die handelt over de *Machten*, en van artikel 68 dat de procedure van tot standkoming der verdragen regelt.

Door de toevoeging in titel III van een artikel 25 bis betreffende de toekenning van machten aan supranationale gezagsorganen, en door de wijziging van art. 68, wil men aan de ene kant de mogelijkheid openstellen van gedeeltelijke soevereiniteitsoverdrachten, en aan de andere kant onderzoeken mits welke voorwaarden dergelijke overdrachten kunnen geschieden.

Moeten wij de voorwaarden van de reciprociteit grondwettelijk bedingen? Moet het tijdelijk of herroepbaar karakter van dergelijke overdrachten al dan niet geaffirmeerd worden? Moeten de verdragen van dien aard een versterkte parlementaire meerderheid vinden of moet men voorzien dat zij slechts na raadpleging van het kiezerskorps goedgekeurd kunnen worden? Dit zijn evenveel vragen op dewelke de Constituante een antwoord zal moeten geven.

Ook de wijziging van het vierde lid van artikel 1 der grondwet dat handelt over onze overzeese gebie-

den houdt verband met de Europese perspectieven voor dewelke wij ons geplaats zien. Een van de moeilijkste problemen welke de oprichting van een Europese problemen zal doen rijzen is dat van de verhoudingen tussen de gemeenschap en de overzeese bezittingen der landen die er deel van uitmaken. Moeten of kunnen die gebieden in de gemeenschap en in de gemeenschappelijke markt opgenomen worden?

De wellicht meest representatieve Afrikaanse figuur van het ogenblik, Leopold Senghor, Frans kamerlid voor Senegal en Franse vertegenwoordiger in de Europese Raad van Straatsburg bezweert de Europeanen om van stonde af de Europese eenheid als een eurafrikaanse eenheid te zien. Laat de kans niet voorbij gaan, zegt hij, het voorstel dat wij U doen, de instemming die wij U betuigen, zult gij niet langer van uwe zonen ontvangen.

De Europese staten aarzelen en de Vergadering Ad Hoc heeft, in het voorontwerp van Politieke Gemeenschap (Art. 101), hun volledige vrijheid ten dien aanzien gewaarborgd. Welke ook de keuze weze die België zal maken hoeft in beide gevallen de duurzaamheid der banden tussen moederland en Kongo gewaarborgd en mag geen ijzeren gordijn neervallen tussen het Europees en het Afrikaans gebied van het Rijk.

Uit deze samenvatting der problemen die bij de herziening van de grondwet zijn gemoeid mag alleszins blijken dat de ietwat geringschattende benaming van « kleine herziening » toch een zeer relatief begrip is. Indien anderzijds de regering en de Kamer zich op het standpunt hebben gesteld dat men zich hoofdzakelijk moest beperken tot de domeinen die betrekking hebben op de internationale positie van het land, dan is het omdat zij het niet geraadzaam hebben geoordeeld — o.i. terecht — op het tijdstip dat dit Europees experiment aan de gang werd gezet, ook nog te raken aan de hoofdzaken van onze binnenlandse structuur.

* * *

Vermits de herziening van de grondwet voor doel heeft de slagbomen op de weg van de Europese integratie op te heffen kwam het mij voor dat de beste verantwoording van die herziening zou bestaan

(1) Voordracht gehouden op 13 November 1953 voor de Vlaamse Conferentie der Balie van Antwerpen.

in een onderzoek naar de weg waar zij ons leidt. Welk zijn het doel, de betekenis en de vorm van de supranationale instellingen — Kolen en Staal Gemeenschap, Europese Defensie Gemeenschap, Europese Politieke Gemeenschap, tot dewelke wij zijn toegetreden of uitgenodigd worden om het te doen.

Het is echter niet mogelijk de geplande structuren te verantwoorden, de betekenis ervan te zien, het evenwicht te beoordelen die zij beweren tot stand te brengen enerzijds in de schoot van het eengemaakte Europa en anderzijds tussen wat nationaal blijft en wat in gemeenschap wordt gebracht, zonder vooraf te trachten een beeld op te hangen van de noden, die de bedding vormen van deze stroming naar Europese eenheid; zonder vooraf uit te maken op welk soort uitdaging van de geschiedenis, om het met Toynbee te zeggen, de beweging voor een verenigd Europa een antwoord wil geven.

* * *

Het eerste kenmerk, het meest belangrijke wellicht, alleszins datgene waarop het nodig is het meest de nadruk te leggen is dat het Europa dat wij bouwen niet het Europa is van de vrees.

• De eenmaking van het continent is geen bedrijf van de koude oorlog en geen pasmunt in onderhandelingen tussen Oost en West.

Ook wanneer het oorlogsgevaar mocht wijken blijft de Europese integratie een dwingende eis voor de volkeren van het avondland. Zij is de onontwijkbare voorwaarde voor het overbruggen van de eeuwenoude nationale rivaliteiten die dit deel van de wereld verscheuren, en in de plaats de Duits-Franse rivaliteit. Zij is een dwingende noodzaak om dit deel van de wereld van geleidelijke verpaupering te behouden en de beschavingsvormen waarvan het leeft te vrijwaren.

Bewapening is op dit ogenblik nodig om die beschaving te verdedigen, maar uitelindelijk is het niet op het militaire plan dat een cultuur en een levensvorm de overwinning kunnen behalen. De volkeren kunnen desnoods voor een tijd tussen boter en kanonnen kiezen; zij kiezen niet tussen brood en kanonnen. In de U.R.S.S. groeit een enorme economische macht gesteund op een opvatting van de verhoudingen tussen mens en samenleving die wij afwijzen. Aan de overkant van de oceaan zijn de V.S.A., in een regiem van vrijheid, er reeds in gelukt voor miljoenen mensen een hogere levensstandaard te scheppen. Willen wij niet verpletterd geraken tussen beide, moeten wij aan de Europeërs diezelfde vooruitzichten van welvaart in vrijheid open stellen.

Het gemiddeld inkomen in de V.S.A. was in 1950 2.600 \$ per inwoner, in België 740 \$, in Groot-Brittannië 635 \$, in Frankrijk 540 \$, in Griekenland nauwelijks 120 \$.

Waarom dat verschil? Zijn onze arbeiders en handelaars, onze boeren en ingenieurs minder bekwaam? Onze wetenschapsmensen minder verstandig? Onze bevolking minder arbeidzaam? Geenszins. Maar in een wereld dat de dimensies heeft gekregen van de moderne techniek — en dat zijn continentale dimensies — zijn onze oude staten *economisch* niet meer op schaal. De moderne productietechnieken, de huidige distributie en concurrentie methodes zijn slechts bruikbaar in grote economische markten; zij verstikken in de enge grenzen van de Europese staten.

In Europa moet een gemeenschappelijke markt tot stand worden gebracht waar personen en goederen, gedachten en kapitalen vrijelijk kunnen circuleren.

Die noodzaak en niet de vrees, ligt aan de grondslag van de Europese eenmaking.

* * *

Is de spanning tussen Oost en West niet de oorzaak van de pogingen tot Europese vereniging, dan zou het nochtans onjuist zijn de invloed te willen ontkennen die zij er op uitoefent. Die invloed heeft positieve maar ook negatieve gevolgen gehad.

De internationale spanning heeft ontegensprekelijk het Europees bewustzijn sneller doen rijpen; de verschillen tussen Europese staten zijn minder ernstig gebleken dan hun gespannen verhouding met het Sovjetrijk.

De koude oorlog heeft er tevens toe bijgedragen de Amerikanen te overtuigen van de onhoudbaarheid van een isolationistische politiek. Hun werkelijke verzoeking om zich met Europese partners, en niet met satellieten, te verbinden, is de voorstanders van de Europese eenheid ten goede gekomen. In de nationale staten zelf heeft de koude oorlog van de bolwerken der nationale soevereiniteiten — de Ministeries van Buitenlandse Zaken en Landsverdediging — voorvechters van die Europese eenheid gemaakt.

Maar anderzijds heeft de internationale en militaire toestand als nadelige gevolgen gehad dat het de normale ontwikkeling van de Europese groei heeft gestoord en ons onmiddellijk voor het moeilijkste integratieprobleem stelde nl. dat van de militaire integratie. Ook heeft het de verkeerde opvatting gevoerd dat de eenmaking van Europa gebonden was als doel aan de wisselvalligheden van de koude oorlog en dat de verzaking er aan ontspanning kon brengen tussen Oost en West, zoals Rusland het voorstelt.

In werkelijkheid is er geen meer tragische vergissing van wege de meesters van het Russische volk tegenover dat volk dan hun afkeer voor de Europese eenheid: Rusland kan alleen maar aan veiligheid winnen bij een integratie van Duitsland in het Westen en bij een definitieve vervanging van een Duits nationaal leger door een Europees leger.

Een Europees leger kan slechts voor verdedigingsdoeleinden worden gebezigd; niet enkel omdat het zo in een verdrag geschreven staat, niet enkel omdat de Westerse volkeren slechts naar vrede hunkeren, maar vooral omdat de beperkingen der bevoegdheid van de Defensie Gemeenschap, de grote autonomie en verscheidenheid der deelnemende staten niet de vastberaden concentratie van macht toelaten die de voorbereiding van een aanvalsoorlog veronderstelt. Anderzijds kan een Europese Gemeenschap zich veroorloven hetgeen de afzonderlijke staten in hun zwakte niet kunnen: aan de U.R.S.S. een non-agressie pact voor te stellen en zij kan garanderen dat geen der deelnemende staten de mogelijkheid zal hebben een privé oorlog voor eigen rekening te voeren.

* * *

Een tweede kenmerk van het groeiend Europa moet zijn dat het geen afgezonderd en gesloten Europa mag zijn.

Het is geen economische autarchie die beoogd wordt. Al de bevoegdheden die aan de gemeenschappelijke organen zijn gegeven strekken er toe de economische slagbomen tussen de deelnemende staten op te heffen, om een Europese markt te scheppen; geen bevoegdheden zijn gegeven om dit geheel van de wereld te isoleren.

Evenmin als van economische, is er sprake van

politieke isolatie, noch ten overstaan van de Europese landen, nog ten overstaan van het overige van de wereld.

In al de verdragen — Schumanplan - E.D.G. - Politieke Gemeenschap, zijn de nodige schikkingen voorzien die de uitbreiding van de gemeenschap der zes naar een gemeenschap der vijftien mogelijk maken; nergens heeft men zich op strakke formules van binding willen vastleggen; er is de integratie, maar naast de integratie, de associatie, en naast de associatie het gemeenschappelijk georganiseerd overleg.

Ook van het overige van de vrije wereld wil de Europese Gemeenschap zich niet afzonderen.

Indien het Verenigd Europa een machtig instrument voor behoud van de vrede wil en kan zijn, indien het ook voor de Oosterse wereld een waarborg van vrede uitmaakt, betekent dit echter niet dat Europa geen keuze heeft gemaakt tussen de regimes van vrijheid en de totalitaire regimes. Het Europees neutralisme, dat trouwens niet overeenstemt met een bepaalde opvatting van de Europese eenheid, maar die eenheid afwijst en in de verdeeldheid en de isolatie van het oude continent berust, is niet alleen een economische ketterij maar tevens een verzaking aan wat de plicht en de taak is van de democratische volkeren tegenover de ontwakende koloniale gebieden en tegenover de minder ontwikkelde landen die aarzelen tussen twee levensvormen.

* * *

Een derde kenmerk van het groeiend Europa is dat het niet mag zijn een Superstaat.

Hoe dwingend ook de noodzaak wordt gevoeld om zich te verenigen toch huist er een spook in het Europees begrip.

Het spook van de Europese heerser — hij weze Napoleon of Hitler. Het historisch doch onjuist geloof dat de eenmaking van Europa slechts kan geschieden rondom een dominerende mogendheid die als catalysator functie doet en Europa op haar leest schoeit. Zelf de geschiedenis van democratische federale staten zoals Zwitserland en de V.S.A. roepen dat beeld op en wij moeten uit het vergezicht van Europa het vooruitzicht van een Sonderbund of van een Seccessie oorlog weren.

Bij de structuur van de Europese gemeenschap past, noch het begrip van een federale, noch het begrip van een confederale staat naar het klassiek model. Over die structuren heen moet er iets nieuws gevonden worden. De Europese gemeenschap moet zijn een echte gemeenschap maar tevens een gemeenschap van echte staten die echter aanvaarden bepaalde bevoegdheden gemeenschappelijk uit te oefenen om het overige, het eigen nationale, te beveiligen en sterker te waarborgen.

* * *

Hoe is nu de weg die naar deze gemeenschap leidt? Zoals geweten, zijn thans op die weg drie etapes vastgelegd. De eerste — de Kolen en Staalgemeenschap — hebben wij reeds bereikt; de twee andere — de Defensie Gemeenschap en de Politieke Gemeenschap — liggen voor ons maar wij zijn geroepen om binnen zeer korte tijd te beslissen of wij bereid zijn ze door te maken.

De Kolen en Staal Gemeenschap :

De Kolen en Staal Gemeenschap is het type van de gespecialiseerde gemeenschap (1).

(1) Zie voor een meer nauwkeurige ontleding onze bijdrage in R.W. 1951-52, nr 1.

Haar structuur is gegroeid uit de confrontatie van beide opvattingen die in 1949 in de Consultatieve Vergadering van Straatsburg tegenover elkaar stonden betreffende de geleidelijke groei van de Europese eenheid: de functionalistische en de institutionalistische opvatting.

De institutionalisten willen eerst gemeenschappelijke instellingen in het leven roepen — een parlement, een regering, een Hof van Justitie, om ze dan geleidelijk met bevoegdheden te belasten.

De functionalisten geven de voorkeur aan een methode die er in bestaat bepaalde wel omschreven sectoren te Europeaniseren en voor het beheer ervan telkens speciale instellingen in het leven te roepen.

Deze methode schrikt minder af, zij laat toe de risico's te beperken, zij heeft echter ook haar bezwaren. Het voornaamste is dat van de technocratie want deze gespecialiseerde autoriteiten zijn in handen van techniciers moeilijk controleerbaar door de openbare opinie, zodat het gevaar niet denkbeeldig is dat naast de staten een reeks grote feodale leenheren tot stand komen, die dreigen in conflict te komen met de nationale overheden zonder dat er een scheidsrechter is om die geschillen bij te leggen.

* * *

De Kolen en Staal gemeenschap is een voorbeeld van functionalistische oplossing en men is ruim geweest in het toebedelen van haar bevoegdheden. Haar taak bestaat er in een gemeenschappelijke markt voor Kolen en Staal tot stand te brengen.

Zij bestaat uit een Hoge Autoriteit — uitvoerende macht — met reële bevoegdheden, gecontroleerd door een gemeenschappelijke Vergadering — (Parlement) aangevuld door een adviserend orgaan (Het Raadgevend Comité) waar verbruikers, producenten en arbeiders vertegenwoordigd zijn en gecontroleerd van boven uit door een Raad van Nationale Ministers die als het ware een *voogdij orgaan vormt*. Een voogdij orgaan omdat het in vele gevallen advies moet geven in sommige gevallen bindend advies en in enkele gevallen over een vetorecht beschikt wyl het bij uitzondering dwingend kan optreden.

Indien de Kolen en Staal Gemeenschap een functionalistische oplossing is was de sector waarin zij werd toegepast echter zeer oordeelkundig gekozen zowel van politiek als van economisch standpunt.

Kolen en staal vormen immers een economische sector die traditioneel internationaal is georganiseerd; ze zijn bovendien basisproducten die het economisch leven van de betrokken landen sterk beïnvloeden.

Eindelijk heeft die sector, wegens zijn waarde voor de oorlogsproductie een uitzonderlijke politieke betekenis en de europeanisatie ervan bracht een oplossing aan het Ruhrprobleem op een ogenblik dat het nodig was voor verdedigingsdoeleinden op het Duitse potentieel beroep te doen, en was een stap naar de opheffing van de militaire rivaliteit tussen Frankrijk en Duitsland.

Hoewel een functionalistische oplossing, was de Kolen en Staal Gemeenschap dus, door een oordeelkundige keuze van de sector op de welke zij werd toegepast een oplossing die de weg baande naar uitbreiding in institutionalistische zin.

* * *

De Europese Defensie Gemeenschap.

Na de oprichting van de Kolen en Staal Gemeenschap kon men zich er aan verwachten dat gaandeweg

meer dergelijke gemeenschappen voor verscheidene economische sectoren zouden worden tot stand gebracht; en verscheidene andere gemeenschappen werden inderdaad in het vooruitzicht gesteld: Het Groene plan (Landbouw gemeenschap), de Europese Vervoer Gemeenschap, de Europese Gemeenschap voor Hydro-Electrische krachten, enz.

De harde werkelijkheid heeft ons echter gedwongen voorrang te geven aan militaire problemen en de volgende gemeenschap zou deze zijn van de Defensie.

Ook de Defensie Gemeenschap is een gespecialiseerde en functionalistische instelling. Maar het lag voor de hand dat zij heel wat meer moeilijkheden zou doen rijzen dan een economisch probleem, hoe belangrijk ook.

De eerste vraag was of een domein als de landsverdediging zich er toe leent om langs de weg van de functionalisatie in gemeenschap te worden gesteld.

De opbouw van Europa langs de weg van gespecialiseerde autoriteiten, is een methode van geleidelijkheid die haar nut en bruikbaarheid heeft bewezen waar het er op aankomt wel omschreven sectoren van het sociale en economische leven te europeaniseren.

Waar het er echter om gaat de landsverdediging — een soevereiniteitszaak — die zo innig verband houdt met het wezen zelf van de nationale staat — gemeenschappelijk ter hand te nemen, krijgt de zaak toch wel een heel ander aspect.

Een krijgsmacht is het werktuig en de waarborg van de internationale positie van de staat. Een gemeenschappelijk verdedigingssysteem veronderstelt derhalve een gemeenschappelijke buitenlandse politiek en een mate van integratie die haar uitdrukking vindt in een politieke gemeenschap.

Als men nu over dit bezwaar is heengestapt dan was het omdat dringende militaire noodwendigheden het Westen ertoe verplichtten. De voornaamste is zeker het feit dat een louter nationale militaire inspanning niet meer toereikend is om de onafhankelijkheid van de staten te verzekeren en hun mogelijkheden te boven gaat. Zelfs de nationale onafhankelijkheid en soevereiniteit kunnen in de moderne wereld enkel in overleg en gemeenschap worden verdedigd.

De noodzaak om van de normale gang van zaken af te wijken en een andere te kiezen heeft echter op de inhoud van het verdrag en op de structuur van de ontworpen gemeenschap diepe sporen nagelaten.

In dit licht dienen verklaard te worden de schijnbare tekortkomingen en leemten in die structuur en het ingewikkeld raderwerk ervan. Zij vormen vaak de tegenhanger en de waarborg, soms ook de losprijs van de opvatting die het geheel heeft geïnspireerd.

* * *

Het voornaamste kenmerk van de Defensie Gemeenschap is dat zij een onderdeel vormt van een groter geheel: de N.A.T.O. alliantie. De tot stand te brengen Europese Defensie Strijdkrachten worden opgenomen in het geheel van het verdedigingssysteem dat in handen berust van de onder de Noord-Atlantische Verdragsorganisatie ressorterende opperbevelhebber.

Geen bepaling is belangrijker voor een juiste beoordeling van het verdrag omdat zij de meest doeltreffende waarborg vormt tegen de zo zeer gevreesde overmacht van een der leden van de gemeenschap. Die waarborg zal nog verhoogd worden indien de V.S.A. en Groot-Brittannië er in toestemmen de duur van het N.A.T.O.-verdrag van 20 op 50 jaar te brengen zodat het met de duur van de Defensie Gemeenschap overeenstemt. Daarover wordt thans onderhandeld.

De Defensie Gemeenschap is derhalve — en dit is haar tweede kenmerk — een instelling die strijdkrachten organiseert, uitrust, opleidt, voor het gebruik voorbereidt (art. 18) maar ze niet zelf gebruikt. Er is geen Europese opperbevelhebber en geen Europese algemene staf. Het tactisch en strategisch gebruik van de strijdkrachten, hun inzet is een taak die behoort bij de N.A.T.O. en in de bredere sfeer ligt van de gehele militaire opstelling van het westelijk halfrond.

Een derde en opvallend kenmerk van het Defensie Verdrag en dat verband houdt met het algemene perspectief waarin dat verdrag werd opgesteld, is dat, uit publiekrechtelijk en constitutioneel oogpunt, het minder ver gaat in de richting van soevereiniteitsoverdracht dan het Schumanplan.

Het belangrijkste deel der bevoegdheden blijft in handen van de Raad der Nationale Ministers die de impuls moeten geven aan het uitvoeringsorgaan, het Commissariaat. Bovendien is voor alle belangrijke beslissingen eenstemmigheid van de Raad geboden.

In de Kolen en Staal gemeenschap integendeel liggen de bevoegdheden hoofdzakelijk in handen van de Hogere Autoriteit terwijl de Raad van de (nationale) ministers eerder als een rem of een voorgedij-orgaan fungeert.

Bovendien en in tegenstelling met de Kolen en Staal Gemeenschap beschikt de Defensie Gemeenschap niet over het recht belastingen te heffen en is zij geheel aangewezen op de bijdragen der deelnemende staten.

* * *

De grondgedachte van de Defensie Gemeenschap is dat de verdragsluitende staten geen nationale strijdkrachten onder de wapenen houden behalve die welke als uitzonderingen in het verdrag zijn vermeld nl. de lijfwacht van het staatshoofd, de strijdkrachten nodig voor de beveiliging van overzeese gebieden en de politiemacht (artikelen 9, 10 en 11).

De binnenlandse verdediging van het grondgebied blijft echter verzekerd door homogene nationale formaties die, alhoewel vallend onder het Europese statuut, onder bevel blijven van de nationale militaire overheid (art. 16).

Elk der deelnemende staten blijft bovendien belast met de bescherming van zijn burgerbevolking (art. 17).

De Gemeenschap heeft tot taak de Europese strijdkrachten te recrutereren, op te leiden, te bewapenen en voor het gebruik voor te bereiden om ze dan in het geheel van het verdedigingssysteem van de N.A.T.O. ter beschikking te stellen van de N.A.T.O. opperbevelhebber, die op zijn beurt de militaire politiek uitwerkt welke is vastgesteld door de Raad van de Noord-Atlantische Organisatie waarin alle staten van de Noord-Atlantische alliantie op voet van gelijkheid vertegenwoordigd zijn.

De basiseenheid van de Europese Defensie Strijdkrachten is de lichte divisie waarvan drie types zijn bepaald: infanterie divisie, gepantserde divisie en gemechaniseerde divisie welke de sterkte van ongeveer 13.000 man bedraagt. Frankrijk zal veertien divisies leveren, Duitsland en Italië elk twaalf, de Benelux landen gezamenlijk zes.

Deze basiseenheden worden samengevoegd in legerkorpsen van drie divisies. Elk legerkorps zal bestaan uit divisies van twee verschillende nationaliteiten (art. 68).

De tactische en logistieke ondersteuningseenheden van de divisies die deel uitmaken van een zelfde legerkorps hebben een geïntegreerde samenstelling op het niveau van regiment of bataljon maar worden over de

nationaliteiten verdeeld in de verhouding welke bestaat tussen de basiseenheden. Met andere woorden elk legerkorps zal in zijn geheel bestaan uit troepen van ten hoogste twee verschillende nationaliteiten.

De benoemingen van divisiecommandant en van bevelhebber van een legerkorps geschieden bij eenstemmigheid door de Raad van Ministers.

De toekenning der graden bij de homogene divisies geschiedt in overleg tussen de nationale overheid en het Commissariaat.

Voorlopig blijft zij echter vallen onder de bevoegdheid van de nationale overheden en een van de z.g. Franse protocollen heeft als gevolg dat deze voorlopige periode bestendig blijft tot dat zij door een eenstemmige beslissing van de nationale ministers wordt opgeheven.

Wat de productie van oorlogsmateriaal betreft is de regeling in het verdrag op dezelfde leest geschoeid als die van de manschappen.

De productie van oorlogstuig is in de regel verboden. Zij is slechts toegelaten mits toestemming van het Commissariaat en onder een zeker toezicht van die overheid.

* * *

De instellingen van de Gemeenschap zijn: het Commissariaat; de vergadering der Gemeenschap: de Raad der Nationale Ministers en het Hof voor geschillen. De meeste bevoegdheden liggen in handen van de Raad der Nationale Ministers die, nu eens bij eenstemmigheid, dan weer bij gekwalificeerde meerderheid en soms bij eenvoudige meerderheid instructies geven aan het Commissariaat. De bevoegdheden van de Raad zijn zo vastgesteld dat geen enkele belangrijke beslissing kan genomen worden tegen de wil van een der deelnemende staten.

Het Commissariaat is vooral een executief en administratief orgaan.

Hoe breed ook zijn bevoegdheden heeft het geenszins de positie van een Europese Raad van Ministers van Landsverdediging. Zoals reeds gezegd ligt het initiatief bij de Raad der Nationale ministers wiens beslissingen door het Commissariaat worden uitgewerkt, terwijl de uitvoering door de overheden der deelnemende staten wordt gecontroleerd.

Als Hof voor geschillen fungeert het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschap van Kolen en Staal (art. 52). Het heeft uitgebreide juridictionele bevoegdheden. Het kan de beslissingen van het Commissariaat en zelfs die van de Vergadering vernietigen als strijdig met het recht.

De vergadering van de Gemeenschap is de vergadering van Kolen en Staal Gemeenschap, aangevuld met drie afgevaardigden voor Duitsland, Frankrijk en Italië; zij bestaat uit leden van de nationale parlementen.

De vergadering hoort elk jaar het verslag van het Commissariaat en kan diens beleid afkeuren; om het Commissariaat tot ontslag te dwingen moet echter de afkeuringsmotie een 2/3 meerderheid behalen.

In de huidige stand der zaken is het echter duidelijk dat de Vergadering der Gemeenschap nauwelijks de naam van een vertegenwoordigend lichaam met parlementaire controlebevoegdheden verdient. Juist hierdoor wreekt zich het ontbreken van een echte politieke gemeenschap, als basis van de Defensie Gemeenschap en schijnen de bezwaren tegen de technocratische organisatie van de Gemeenschap gegrond.

Het is trouwens om dezelfde reden dat geheel de structuur van de Gemeenschap minder ver gaat op de weg der soevereiniteitsoverdrachten dan de Kolen

en Staal Gemeenschap en dat het zwaartepunt der bevoegdheden in handen van de Raad der Nationale Ministers ligt.

De Europese Politieke Gemeenschap.

De bezwaren van de ontstentenis van een behoorlijk democratisch toezicht in de schoot van de Defensie Gemeenschap waren zo evident dat een der belangrijkste bepalingen ervan beoogt in die leemte te voorzien.

Het berucht artikel 38 gelast de Vergadering van de Defensie Gemeenschap met het onderzoek naar de grondvesten ener politieke Europese structuur die zal moeten zijn: 1) van federaal of confederaal type; 2) steunende op het beginsel van de scheiding der machten, en 3) behelzend een systeem van vertegenwoordiging met twee kamers.

Er zou echter heel wat tijd voorbijgaan vooraleer de Vergadering der Gemeenschap met haar onderzoek zou kunnen beginnen; het is daarom dat op 10 September 1952 de zes ministers van Buitenlandse Zaken der landen van de E. D. G., vooruitlopend op de van kracht wording van het verdrag, de vergadering van de Kolen en Staal Gemeenschap, enigszins aangevuld en die zich voor deze aangelegenheid als Vergadering *ad hoc* constitueerde — hebben gelast met het opstellen van een ontwerp van verdrag, houdende instelling van een Politieke Europese Gemeenschap.

Op 9 Maart 1953 was het ontwerp klaar. Het voorziet een wetgevende, uitvoerende en rechterlijke macht.

De wetgevende macht berust bij een parlement, samengesteld uit twee kamers: de rechtstreekse gekozen Kamer der Volkeren, en de Kamer der Staten (Senaat), waarvan de leden door de nationale parlementen verkozen worden.

Beide Kamers zijn samengesteld volgens het systeem van het zg. «dubbel evenwicht»; niet rechtstreeks in verhouding tot de bevolking der Staten, maar ook niet paritair.

	<i>Kamer der Volkeren</i>	<i>Senaat</i>
België	30	10
Duitsland	63	21
Frankrijk (63 + 7 voor de overzeese departementen)	70	21
Italië	63	21
Luxemburg	12	4
Nederland	30	10
	268	87

De uitvoerende macht omvat eveneens twee takken: de Europese Uitvoerende Raad en de Raad der Nationale Ministers.

De Europese Uitvoerende Raad, waarvan de voorzitter gekozen wordt door de Senaat met gewone meerderheid, duidt de andere leden van zijn regering aan, met dien verstande dat niet meer dan twee van dezelfde nationaliteit kunnen zijn.

De Europese Uitvoerende Raad is verantwoordelijk tegenover het Europese parlement. De Senaat oefent zijn censuur door een andere voorzitter van de Raad te verkiezen, de Kamer der Volkeren door een Afkeuringsmotie, die echter met 3/5 meerderheid moet gestemd worden om de Uitvoerende Raad tot ontslag te dwingen. Indien de meerderheid lager is moet de Uitvoerende Raad ofwel ontslag nemen ofwel de Kamer ontbinden.

De Raad der Nationale Ministers is samengesteld uit één lid van de regering van elk der deelnemende landen. Hij heeft als taak het beleid van de Uit-

voerende Raad en dat van de nationale regeringen op elkander af te stemmen. Hij moet hetzij met eenparigheid van stemmen, hetzij bij meerderheid zijn goedkeuring geven aan zekere beslissingen van de Uitvoerende Raad of van het Parlement.

In het ontwerp van de vergadering *ad hoc* is de bevoegdheid van de Politieke Gemeenschap thans beperkt tot de overkoepeling der beide gespecialiseerde gemeenschappen. Geleidelijke uitbreiding is in het vooruitzicht gesteld, maar de regeringen die thans het ontwerp, hun door de Vergadering *ad hoc* overgemaakt, onderzoeken, zijn nog niet tot overeenstemming gekomen over de modaliteiten van die uitbreiding.

Ook over andere punten moeten de regeringen nog beraadslagen en n.l. over de zg. Vier punten van de heer Van Zeeland: Secessierecht, Economische bevoegdheid van de Gemeenschap; Paritaire Samenstelling van de Senaat, en bevoegdheden van de Raad der Nationale Ministers.

Op al die punten komen twee opvattingen tegenover elkaar staan: de ene opvatting wil beperkte bevoegdheden geven aan een supra-nationale instelling die zo los mogelijk van de nationale regeringen staat; de andere is bereid bredere bevoegdheden toe te staan, maar dan aan een gemeenschap die veel nauwer onder het toezicht van de nationale Staten blijft.

* * *

Het is een lang en moeizaam groei-proces dat Europa aan het doorlopen is. De beschrijving ervan vormt geen sterk verhaal. Het volgt niet de rechte weg van een ideologie, maar vaak de zeer pragmatisch getekende lijn die zich zet naar de bochten van een onzekere internationale toestand.

Maar het volgt de weg van de hoop en geen dwaalspoor, waarin enkel de angst ons tijdelijk zou hebben gedreven.

De opdracht van deze generatie bestaat er in er voor te zorgen dat Europa geen derde keer een slagveld wordt. Maar zij reikt verder. Europa mag evenmin een vredig museum worden, waar een paar miljoen zaalwachters tegen fooi aan de andere volkeren van de wereld de gebalsemden resten van vergane grootheid laten bewonderen.

Er is in onze geschiedenis en in onze traditie, er is in onze beschaving en cultuur, er is in onze volkeren nog zo een overvloed van scheppende kracht en uitstraling, opdat, wanneer deze tragische XXe eeuw naar haar einde zal gaan, wij niet alleen zouden kunnen getuigen, zoals Sieyès na de Franse Revolutie: « Nous avons vécu », maar opdat wij integendeel aan de wereld van morgen het beeld kunnen tonen van het jonge Europa, rijk van en niet gebukt onder zijn verleden. Maar wij moeten het willen en het gezamenlijk willen.

JOSSE MERTENS DE WILMARS.

RECHTSPRAAK

HOF VAN VERBREKING

2e Kamer. — 5 Mei 1953.

Voorzitter: M. Giroul

Raadsheer-Verslaggever: M. de Bersaques

Advocaat-Generaal: M. Ganshof van der Meersch

Belastingen. — Vergoeding wegens het vóór de tijd eindigen van de werkkring van de bestuurder ener vennootschap. — Aan bedrijfsbelasting onderworpen.

Wanneer aan de bestuurder ener vennootschap wegens het vóór de tijd een einde nemen van zijn werkkring door de vennootschap een bedrag wordt uitbetaald om het verlies goed te maken, dat hij daardoor lijdt, is dat bedrag niet een gekapitaliseerde pensioen, maar een schadeloosstelling wegens derving van voordelen, welke hij bij normale voortdurende van zijn werkkring zou hebben verkregen. Nu deze vergoeding de vroeger verrichte bedrijfswerkzaamheden tot oorzaak had, moet zij worden beschouwd als een bezoldiging, die bij art. 29, § 1, van de bij K.B. van 15 Januari 1948 samengeschiedelde wetten aan de bedrijfsbelasting zijn onderworpen.

De Smaele Albert t/ Belgische Staat (Minister van Financiën).

Gelet op het bestreden arrest, de 21e Mei 1952 gewezen door het Hof van Beroep te Brussel;

Over het enig middel: schending van de artikelen 97 van de Grondwet, 25 inzonderheid paragraaf 1, 2°, littera a, 29 inzonderheid paragraaf 1, 37 inzonderheid paragraaf 1, van de wetten betreffende de inkomstenbelastingen, samengeschiedeld bij Koninklijk Besluit

van 15 Jan. 1948, 1 van de wetten betreffende de nationale crisisbelasting, samengeschiedeld bij Koninklijk Besluit van 16 Januari 1948, doordat, nu vaststaat dat de bedoelde som van 301.570 frank, welke de gekapitaliseerde waarde vertegenwoordigt van de jaarrenten, die aanlegger zouden zijn toegekend als pensioentoeslag vanaf 65 jaar tot met zijn overlijden, indien hij niet vóór de tijd zijn functie als bestuurder van de « Société Intercommunale Belge d'Electricité » had opgegeven, het bestreden arrest beslist dat, aangezien aanlegger het recht om vrij over de toegekende som te beschikken had behouden, deze een door de werkgever wegens het doen eindigen van de werkkring uitbetaalde vergoeding opleverde, welke het karakter had van een inkomen of althans van samengevoegde inkomsten als bedoeld in het bij voormeld artikel 29, paragraaf 1, bepaalde, waardoor ze onder de bedrijfsbelasting komen te vallen, zulks terwijl de gekapitaliseerde waarde van een pensioen, dat uitbetaald wordt aan een werknemer, die vóór de tijd zijn functie neerlegt, noch een vergoeding noch enig ander inkomen uitmaakt, belastbaar in de zin van voormeld artikel 29, paragraaf 1, en dient te worden beschouwd als een niet aan de belasting onderworpen kapitaal;

Overwegende dat, toen aanlegger in 1947 had afgezien van zijn functie als bestuurder van de « Société Intercommunale Belge d'Electricité » om in de regering te treden, voormelde vennootschap besliste hem een som van 501.570 frank toe te kennen, waarvan het bedrag werd berekend met inachtneming van de gekapitaliseerde waarde van de jaarrenten, die aanlegger zou hebben getrokken vanaf de leeftijd van 65 jaar tot met zijn overlijden, indien hij in dienst van bedoelde maatschappij was gebleven;

Overwegende dat bedoelde som bestemd was om het verlies goed te maken, dat aanlegger had geleden

door het vóór de tijd een einde maken van het contract; dat zij dus niet een gekapitaliseerd pensioen uitmaakte, vermits aanlegger door zijn vertrek dit pensioen verloor, maar een schadeloosstelling toegekend om reden van de derving van voordelen, welke de tenuitvoerlegging van het contract aanlegger zou hebben verschaft, dit wil zeggen een vergoeding; dat, naardien deze de vooraf gepresteerde bedrijfsdiensten tot oorzaak had, zij het karakter had van een bezoldiging welke bij artikel 29, paragraaf 1, der bij het besluit van 15 Januari 1948 samengeschatte wetten aan de bedrijfsbelasting wordt onderworpen;

Dat het middel naar recht faalt;

Om die redenen,

Verwerpt de voorziening;

Veroordeelt aanlegger tot de kosten.

RAAD VAN STATE

6e Kamer. — 9 Juli 1953.

Zetel : MM. Vauthier, voorzitter-verslaggever,
Decleire en De Bock.

Auditoraat : M. Dumont, substituut.

Advocaat : Mr Rey.

1. Raad van State. — Geschil herstelvergoeding. — Bevoegdheid (1 en 2).
2. Burgerlijke en individuele rechten (1 en 2).
3. Raad van State. — Geschil herstelvergoeding. — Buitengewone schade (3).

1. Wanneer het burgerlijk recht op vergoeding voor schade aan de lichamelijke ongeschondenheid van een persoon toegebracht niet uit de contractuele betrekkingen tussen partijen volgt, berust het uitsluitend op het voorhanden zijn van een fout bij de andere partij, waarop hij die de schade heeft geleden zich kan beroepen.
2. Er is geen tegenstelling tussen de bevoegdheid aan de Raad van State bij artikel 7 der wet van 23 December 1946 toegekend ingeval het slachtoffer geen burgerlijk recht kan doen gelden en de bevoegdheid welke de rechtbanken hebben om te beslissen of een eis tot het bekomen van de bij de artikelen 1382 tot 1386 van het burgerlijk wetboek bepaalde schadevergoeding gegrond is.
3. De openbare lasten, die artikel 7 der wet van 23 December 1946 voor de burgers gelijk wil doen blijven, zijn die welke overeenstemmen met de hinder en de gewone opofferingen die de Staat van de inwoners op grond van het leven in de maatschappij mag eisen. De voor het toepassen der wet gestelde voorwaarden zijn niet voorhanden, wanneer de burgers door eigen toedoen de omstandigheden hebben geschapen die ten hunnen opzichte de door de Staat genomen of gelaste maatregelen nodig hebben gemaakt.

Hij, die als nieuwsgierige vrijwillig deel heeft uitgemaakt van een voor betoging bijeengekomen menigte, op de plaats waar die betoging de hevigste vorm aannam, heeft namelijk, wat betreft het optreden van de met het handhaven der orde belaste Rijkswacht, in een zelfde toestand verkeerd als allen die daar voor de betoging vrijwillig samen waren. De schade, die hij heeft geleden, door een verwonding bij het optreden der gendarmes opgelopen, heeft dus niet het bij de wet vereist buitengewoon karakter.

De Boeck t/ Belgische Staat (Minister van Binnenlandse Zaken).

Gezien het 22 September 1951 ingediende verzoekschrift, waarbij Jean-Pierre De Boeck een gemotiveerd advies vraagt betreffende een eis tot vergoeding voor de buitengewone schade die hij heeft geleden, toen hij tijdens de gebeurtenissen van 28 Juli 1950 te Luik op de place Saint-Lambert als toeschouwer was en aan de rechtersvoet werd getroffen door de ontploffing van een door een gendarme geworpen granaat;

Overwegende dat verzoeker in de avond van 28 Juli 1950 naar de place Saint-Lambert te Luik is gegaan om er als toeschouwer de betogingen te volgen; dat hij bij een schermutseling tussen gendarmes en betogers aan de rechtersvoet is gewond door het ontploffen van een door een gendarme geworpen granaat; dat zijn rechterbeen is afgezet en dat hij blijvend ongeschikt tot werken is;

Wat betreft de bevoegdheid :

Overwegende dat de tegenpartij tegen de eis de onbevoegdheid van de Raad van State aanvoert op grond van artikel 7, § 1, der wet van 23 December 1946, waaruit blijkt dat de afdeling administratie van de eisen tot vergoeding slechts kennis neemt ingeval er geen ander bevoegd gerecht is; dat de tegenpartij beweert dat, aangezien de schade, waarover verzoeker klaagt, een schade voor zijn lichamelijke ongeschondenheid is, namelijk de schending van een burgerlijk recht, de gewone rechtbanken bevoegd zijn om van de eis kennis te nemen, zelfs indien blijkt dat die niet gegrond is; dat de bevoegdheid der rechtbanken de bevoegdheid van de Raad van State, zoals die uit artikel 7, § 1, der wet van 23 December 1946 blijkt, uitsluit;

Overwegende dat het recht op vergoeding voor schade aan de lichamelijke ongeschondenheid van een persoon, wanneer het niet uit de contractuele betrekkingen tussen partijen volgt, uitsluitend op het voorhanden zijn van een fout bij de andere partij berust, waarop het slachtoffer van de schade zich kan beroepen; dat het bij de artikelen 1382 tot 1386 van het Burgerlijk Wetboek toegekende burgerlijk recht niet enkel hierdoor bestaat dat het slachtoffer in zijn lichamelijke ongeschondenheid is geschaad, doch door de omstandigheid dat het voorhanden zijn van een door de aanrichter der schade begane fout het slachtoffer recht op vergoeding verleent; dat, waar het begrip fout volkomen is uitgesloten door het verband oorzaak-gevolg tussen het feit waardoor de schade ontstond en de schade, de voorwaarden bij de artikelen 1382 tot 1386 van het Burgerlijk Wetboek voor recht op vergoeding gesteld, niet voorhanden zijn en het slachtoffer geen enkel burgerlijk recht kan doen gelden;

Overwegende dat artikel 7, § 1, der wet van 23 December 1946 de Raad van State bevoegdheid verleent om van een eis tot vergoeding van een buitengewone schade kennis te nemen in geval het slachtoffer van de schade zich op geen burgerlijk recht kan beroepen; dat er geen tegenstelling is tussen die bevoegdheid van de Raad van State en de bevoegdheid der rechtbanken om te beslissen of een eis tot het bekomen van de bij artikelen 1382 tot 1386 van het Burgerlijk Wetboek bepaalde schadevergoeding gegrond is;

Overwegende dat verzoeker formeel erkent dat de gendarmes zich aan geen fout hebben schuldig gemaakt; dat de tegenpartij niet beweert dat het voorhanden zijn van een fout bij een orgaan van de Staat

de oorzaak der schade kan zijn; dat de Raad van State bevoegd is om van de eis kennis te nemen, daar de betwisting geen burgerlijk recht betreft;

Ten gronde :

Overwegende dat de tegenpartij beweert dat de schade niet het noodzakelijk gevolg van een door de Staat genomen of gelaste maatregel is en niet het buitengewoon karakter heeft als bedoeld bij artikel 7, § 1, der wet van 23 December 1946;

Overwegende dat de buitengewone schade in de loop van de parlementaire voorbereiding der wet van 23 December 1946 als volgt is omschreven : « Moet beschouwd worden als een inbreuk op de gelijkheid der burgers tegenover de openbare lasten, elk abnormaal, uitzonderlijk nadeel, dat uit zijn aard of belang de hinder overtreft of de gewone opofferingen die het leven in de maatschappij en het vredelievend behoud dezer maatschappij vergen »;

Overwegende dat verzoeker, ofschoon uit nieuwsgierigheid, toch vrijwillig deel heeft uitgemaakt van een voor betoging bijeengekomen menigte, op de plaats waar die betoging haar hevigste vorm aannam;

Overwegende dat de openbare lasten, die artikel 7 der wet van 23 December 1946 voor de burgers gelijk wil doen blijven, deze zijn welke overeenstemmen met de gewone hinder en opofferingen die de Staat van de inwoners op grond van het leven in de maatschappij mag eisen; dat de voor het toepassen der wet gestelde voorwaarden niet voorhanden zijn, wanneer de burgers door eigen toedoen de omstandigheden scheppen die ten hunne opzichte de door de Staat genomen of gelaste maatregelen nodig hebben gemaakt;

Overwegende dat verzoeker, wat betreft het optreden der Rijkswacht, in een zelfde toestand heeft verkeerd als allen die op de place Saint-Lambert vrijwillig samen waren voor de op touw gezette betogingen; dat de door hem geleden schade niet het buitengewoon karakter heeft als bedoeld bij artikel 7, § 1, der wet van 23 December 1946, (Verwerping — kosten voorbehouden aan verzoeker).

HOF VAN BEROEP TE BRUSSEL

1e Kamer. — 7 December 1953.

d.d. Voorzitter : M. J. Rutsaert.

Raadsheren : M.M. Van Hal en Liard.

Advocaat-Generaal : M. Van den Eynde de Rivieren.

Advocaten : Mrs Van Hecke en Le Paige.

1. **Vatbaarheid voor hoger beroep. — Vordering van twee bedragen, verschuldigd krachtens eenzelfde wetsbepaling. — Beide bedragen moeten ter beoordeling van de vatbaarheid voor hoger beroep worden samengevoegd.**
2. **Oorlogspensioenen en verjaring. — Art. 15 van de wet van 23 Januari 1925 is niet een toepassing, doch een afwijking van het in de artikelen 34 e.v. van de Comptabiliteitswet van 15 Mei 1846 neergelegde stelsel. — Mogelijkheid van schorsing en stuiting van de in de voormeld art. 15 bedoelde verjaring.**

1. *Wanneer bij één dagvaarding gevorderd zijn twee pensioenbedragen krachtens éénzelfde wetsbepaling, waarop het recht van pensioen steunt, hebben de twee punten van de vordering dezelfde oorzaak, zodat ter bepaling van de al dan niet vatbaarheid voor hoger beroep beide gevorderde bedragen moeten worden samengevoegd.*

2. *Artikel 15 van de wet van 23 Januari 1925 tot instelling van een Nationale Kas van Oorlogspensioenen is niet een toepassing, doch een afwijking van het stelsel, dat is neergelegd in de artikelen 34 e.v. van de wet van 15 Mei 1846 op 's Rijks Comptabiliteit. Dit blijkt uit de bewoordingen van deze wetsbepalingen en uit het feit dat de regeling van art. 15 van de wet van 23 Januari 1925 in de plaats gesteld werd van de meer ingewikkelde regeling van de artikelen 34 en 40 van de wet van 15 Mei 1846. Indien de wetgever bij de wet van 23 Januari 1925 niet had willen afwijken van de wet van 15 Mei 1846, had hij kunnen volstaan met verwijzing naar deze laatste wet.*

Behalve wat de aanvangsdatum van de verjaring betreft, is art. 15 van de wet van 23 Januari 1925 slechts een toepassing van art. 2277 B.W.

De in art. 15 van de wet van 23 Januari 1925 bedoelde verjaring is derhalve vatbaar voor schorsing en stuiting.

Nationale Kas voor Oorlogspensioenen t/ Wuyts, We Follez.

Gezien het hoger beroep, ingesteld tegen het vonnis van 16 Mei 1952 van de Rechtbank van eerste aanleg te Brussel;

1) *Ontvankelijkheid van het beroep :*

Overwegende dat beroepene de ontvankelijkheid van het beroep betwist, wat het eerste punt van de eis betreft, zijnde 20.989,75 frank, aangezien het over een bedrag gaat van minder dan 25.000 frank;

Overwegende dat de door beroepene ingestelde vordering tot betaling strekt 1°) van hogervermeld bedrag, hetwelk gelijkstaat met een van het aan haar echtgenoot toekomende invaliditeitspensioen voor een aangegeven periode, hetwelk zij krachtens een vonnis van de Vrederechter te Berchem gemachtigd was in ontvangst te nemen; 2°) van een bedrag van 84.466,90 frank, zijnde het bedrag van bedoeld pensioen, dat aan de thans overleden echtgenoot van beroepene toekwam en hem niet werd uitbetaald;

Overwegende dat beide hierboven aangehaalde punten van de eis eenzelfde oorzaak hebben met betrekking tot de vatbaarheid voor hoger beroep; dat zij inderdaad op een zelfde rechtsfeit steunen, namelijk de wetsbepaling, die het recht van Follez Nestor op een invaliditeitspensioen heeft doen ontstaan, wetsbepaling, ten aanzien waarvan bij Ministerieel Besluit erkend werd, dat voornoemde er zich op kon beroepen;

Overwegende dat, met het oog op het bedrag van de samengevoegde punten van de eis, zijnde 105.456,65 frank, het beroep ontvankelijk is;

2) *Ten gronde :*

Overwegende dat volgens beroepster beroepene eerst op 25 April 1951 de nodige bescheiden indiende tot bewijs o.m. van de nationaliteit van haar echtgenoot en te dien tijde de verjaring, bepaald bij artikel 15 der wet van 23 Januari 1925 was ingetreden voor al de rentetermijnen van de jaren 1940 tot 1946 (inbegrepen);

Overwegende dat volgens beroepster de wetsbepaling van artikel 15 der Wet van 23 Januari 1925 een toepassing is van artikel 34 van de Wet van 15 Mei 1846 op 's Rijks comptabiliteit, met het gevolg dat deze verjaringstermijn van 5 jaar een vaste termijn van verval uitmaakt, die slechts vatbaar is voor verlenging in de gevallen, genoemd in de artikels 35

(schuld van de administratie, vordering in rechte) en 36 (beslag onder derden, verzet) van de Wet van 15 Mei 1846;

Overwegende dat beroepster zich tot staving van dit stelsel vooreerst beroept op de bewoordingen van de titel van Hoofdstuk IV van de Wet van 15 Mei 1846 « verval van schuldvorderingen ten laste van de Staat, wettelijke verjaringen en verzetten », welke titel op alle vorderingen ten laste van de Staat betrekking zou hebben; verder op het verband tussen artikel 15 en de artikelen 34-36 van de wet van 15 Mei 1846, hetwelk zou blijken uit de gelijkenis tussen beide bepalingen, zowel wat betreft de aanvangsdatum van de verjaring als wat betreft de gevolgen van beslag en afstand, — verband dat volgens beroepster door de rechtsleer aanvaard wordt voor de burgerlijke pensioenen (waaromtrent dezelfde vraag rijst) en door de wetgever als vanzelfsprekend zou beschouwd worden (toelichting bij het wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 Mei 1846, Bescheiden der Kamers, Kamer 1950-51, N° 435);

Overwegende dat dit stelsel niet kan aanvaard worden; dat artikel 15 van de Wet van 23 Januari 1925 geen toepassing, doch een afwijking is van het stelsel van artikel 34 en volgende van de wet van 15 Mei 1846;

Dat, zoals door de eerste rechter benadrukt, voormeld artikel 15 in de volgende bewoordingen is gesteld: « zijn verjaard ten bate van de Staat », terwijl artikel 34 van de Wet van 15 Mei 1846 luidt als volgt: « zijn verjaard en definitief vervallen ten bate van de Staat »;

Dat beroepene er terecht op wijst dat de kort uitgedrukte regeling van artikel 15 door de wetgever van 1925 in de plaats gesteld werd van de meer ingewikkelde regeling van de artikelen 34 en 40 van de wet van 1846; dat, indien zich tussen beide stelsels een zekere gelijkenis voordoet, wat de aanvangsdatum van de verjaring en de gevolgen van het beslag betreft, de wet van 1846 niettemin in de artikelen 34 tot 40 een reeks bepalingen bevat, die in de wet van 1925 niet meer opgenomen zijn;

Overwegende dat, indien de wet van 23 Januari 1925 niet wilde afwijken van de wet van 15 Mei 1846, het volstond naar laatstvermelde wet te verwijzen zonder meer;

Overwegende dat de redenering, ontleend aan de algemene bewoordingen van de titel van Hoofdstuk IV van de wet van 1846 ter zake niet afdoende is, aangezien de wet van 1925 een afzonderlijk stelsel heeft ingevoerd ten opzichte van zekere schuldvorderingen, namelijk ten opzichte van de door deze wet voorziene pensioenen; dat evenmin ter zake afdoende voorkomt ter interpretatie van de wet van 1925 de beschouwing, dat bij de bespreking van een nieuw wetsontwerp in 1950, de wetgever zijne bedoeling zou te kennen geven de verschillende pensioenen aan eenzelfde verjaringsstelsel te onderwerpen, wat de toekomst betreft;

Overweegende dat in deze voorwaarden met beroepene kan aangenomen worden dat, behalve wat de aanvangsdatum betreft van de verjaring, artikel 15 van de Wet van 23 Januari 1925 slechts een toepassing is van artikel 2277 Burgerlijk Wetboek;

Overwegende dat de verjaring om de door de eerste rechter opgegeven reden regelmatig geschorst werd; dat zij verder gestuit werd door het herhaald eisen door beroepene van de verschuldigde bedragen o.m. op 16 Juli 1945, 1 Juli 1946, 12 October 1947 en 4 Augustus 1950;

Overwegende ten overvloede, dat zelfs, wanneer men ter zake de bepalingen van de wet van 15 Mei 1846

toepasselijk zou achten, beroepene dan nog gerechtigd zou zijn de bepaling in te roepen van artikel 35 van deze wet, dat een uitzondering voorziet op de verjaring en het verval van de schuldvordering, wanneer de betaling door de schuld van de administratie niet binnen de bepaalde termijnen is geschied;

Overwegende dat, terwijl Follez Nestor recht had op zijn pensioen ingevolge de bestaande titel en geen vermoedens voorhanden waren, dat dit recht zou vervallen zijn, het aan de schuld van beroepster te wijten is dat, niettegenstaande het aandringen van beroepene, de betaling niet binnen de voorziene termijn plaats vond, namelijk aan het opeisen door beroepster van in feite nodeloze stukken en het antwoorden eerst op 14 October 1950 op de door beroepene op 28 September 1949 opgezonden stukken, aldus met een jaar vertraging, en na de stukken bij vergissing aan het bestuur der militaire pensioenen overgemaakt te hebben als behorende tot het dossier van het weduwpensioen van beroepene, om mede te delen dat de stukken niet voldeden;

Overwegende dat de cijfers van de door de eerste rechter toegekende bedragen niet besproken noch betwist worden;

Om deze redenen :

Het Hof,

Gezien artikel 24 der Wet van 15 Juni 1935, waarvan toepassing werd gedaan,

Gehoord de Heer Advocaat-generaal van den Eynde de Rivieren in zijn eensluidend advies, in openbare zitting gegeven,

Ontvangt het beroep, verklaart het ongegrond; bevestigt dienvolgens het bestreden vonnis en veroordeelt beroepster tot de kosten van het hoger beroep.

HOF VAN BEROEP TE GENT

2e Kamer. — 11 Mei 1953.

Voorzitter : M. Thienpont.

Raadsheren : M.M. Verougstraete en Moeneclaeys.

Advocaat-Generaal : M. Matthijs.

1. **Akte van hoger beroep.** — Ontbreken daarin van een door de rechtspraak bij uitlegging van art. 61 Rv. geëiste vermelding. — Akte niet nietig, indien de tegenpartij door dat verzuim niet is benadeeld (art. 173 B.W.)

2. **Handelsagent.** — Commissie. — Beding dat deze slechts zou verschuldigd zijn na uitvoering en goed einde der zaak. — Niet-uitvoering buiten schuld van de opdrachtgever. — Niet-verschuldigd zijn van de commissie.

1. *Een akte van beroep, die niet inhoudt de door de rechtspraak bij uitlegging van art. 61 Rv. geëiste vermelding van de namen van de leden van de Raad van Beheer, die de appellerende naamloze vennootschap in rechte mogen vertegenwoordigen, mag niet als nietig worden aangemerkt, indien niet bewezen is dat de tegenpartij door dit verzuim is benadeeld (art. 173 Rv.).*

2. *Beding dat de commissie aan de agent eerst zal betaald worden « na uitvoering en goed einde van de zaak »; waar in casu de zaak gedeeltelijk onuitgevoerd gebleven is buiten schuld van de lastgever, is deze voor dat gedeelte geen commissie aan zijn agent verschuldigd.*

N.V. Weverijen van Leupegem t/ Van Coppenolle.

Overwegende dat geïntimeerde aanvoert dat de akte van beroep nietig is omdat deze akte de namen niet vermeldt van de personen, die de macht hebben om de N.V. « Weverijen van Leupegem » in rechte te vertegenwoordigen;

Overwegende inderdaad dat twee van de drie in de akte van beroep vermelde beheerders als dusdanig sedert enkele tijd uitgetreden waren en dat volgens de statuten der vennootschap de derde beheerder alleen de vennootschap in rechte niet mag vertegenwoordigen;

Overwegende echter dat geïntimeerde niet betwist dat het daar om een louter materiële vergissing gaat en dat de werkelijk beheerders de beroepsakte hebben doen betekenen;

dat m/a.w. geïntimeerde, hoewel hij « in terminis » tot de niet-ontvankelijkheid van het beroep besluit, niet de niet-ontvankelijkheid van het beroep als uitgaande van een persoon zonder macht opwerpt, maar enkel argument haalt uit de *nietigheid van de akte van beroep* wegens de afwezigheid van een door de rechtspraak bij interpretatie van art. 61 W.B.R. geëiste vermelding;

Overwegende dat luidens art. 173 Rv. geen nietigheid van een akte van procedure zal worden aangenomen, indien niet bewezen is dat zij de belangen van de tegenpartij heeft geschaad; dat deze bepaling in het onderhavige geval dient te worden toegepast; dat weliswaar blijkens haar wordingsgeschiedenis, bewuste bepaling niet toepasselijk is op de niet-ontvankelijkheid, voortspruitende uit het feit dat een akte ten verzoeken van een persoon zonder macht betekend is; maar dat, zoals zo-even opgemerkt, de onontvankelijkheid wegens gebrek aan bevoegdheid in het onderhavige geval niet wordt opgeworpen; dat er verder geen sprake is, dat bedoelde materiële vergissing enige schade aan geïntimeerde zou kunnen toegebracht hebben;

Ten gronde :

Overwegende dat de commissie, waarover het geschil loopt, beloofd is « na uitvoering en goed einde » van de bewuste verhandeling (« Cette commission vous sera accordée qu'après exécution et bonne fin de cette affaire »); dat bijgevolg, indien de verhandeling zonder faut van appellante geen « goed einde » heeft gehad, de commissie voor het niet uitgevoerd gedeelte niet verschuldigd is; dat de knoop van het proces dus hierin ligt, te weten of het door de schuld van appellante geweest is, dat een deel van de bedoelde verhandeling onuitgevoerd is gebleven;

Overwegende dat de termijn voor de levering der 20.000 m. pantoffelstof bepaald was in dezer voege : « Livraison : 1.000 m. 6 à 8 semaines après la désignation, et 2.000 m. environ par semaine après la 1ère livraison »; dat de uitvoering der bestelling dus circa 4 1/2 maand moest in beslag nemen; dat, in achtgenomen dat de aanwijzing der stof in de eerste helft van Februari 1951 moet gebeurd zijn, het vervallen op 30 Juni van het door de koopster verleend bankkrediet aan de « Weverijen van Leupegem » wel tijd genoeg liet om de bestelling uit te voeren, doch zonder veel speling;

Overwegende dat op 13 Maart de koopster door bemiddeling van geïntimeerde een verandering van de kleuren der pantoffelstof verzocht; dat het voor appellante commercieel niet mogelijk was dit te weigeren; dat deze verandering een vertraging in de fabricatie ten gevolge had, zodat op 30 Juni 8.381 m. stof niet geleverd waren;

Overwegende dat het niet mogelijk is in heel deze handelwijze van appellante iets te zien, dat foutief is of strijdig met de normale handelspraktijken; dat appellante vanaf 2 Juni herhaalde malen om een verlenging van het bankkrediet verzocht heeft en dat deze verlenging normaal had moeten toegestaan worden; maar dat tussen Maart en Juni 1951 de prijzen in 't algemeen en die van de wol in het bijzonder gevoelig gedaald zijn, en dat de koopster op de vraag tot verlenging eerst verkoos niet te antwoorden om vervolgens later in te roepen dat de kwaliteit van het geleverde niet conform geweest was; dat dit blijkbaar een uitvlucht was, vermits op de gedeeltelijke leveringen niets werd aangemerkt; maar dat tegenover de koopster, een Zuid-Afrikaanse vennootschap, appellante niet aan een gedwongen uitvoering denken kan;

Overwegende dat uit voorgaande objectieve gegevens af te leiden is dat de kwestieuze verhandeling niet volledig « tot een goed einde » gekomen is, en dit zonder de schuld van appellante; dat gevolglijk op het onuitgevoerd gedeelte der bestelling geen commissieloon verschuldigd is, wat een vermindering van 33.738 fr. op het gevorderde voor gevolg heeft;

Over de kosten van hoger beroep :

Overwegende dat bovenstaande overwegingen in overeenstemming zijn met de laatste besluiten van appellante; maar dat in haar akte van beroep appellante besloten had tot toekenning van haar besluiten in eerste aanleg; dat het beroep derhalve gedeeltelijk ongegrond is, vermits appellante in haar besluiten van eerste aanleg de weinig ernstige stelling voorgehouden had, dat zelfs op het uitgevoerd gedeelte der bestelling het commissieloon niet verschuldigd was; dat waar het beroep gedeeltelijk als ongegrond wordt afgewezen, appellante tot een deel der kosten van beroep dient te worden veroordeeld;

Om die redenen :

Het Hof,

Gelet op artikel 24 van de wet van 15 Juni 1935;

Gehoord in zijn strijdig advies de heer Bonte, substituut procureur-generaal;

Ontvangt het hoger beroep; bevestigt de bestreden beschikkingen van het aangevochten vonnis met deze wijziging, dat van de toegekende hoofdsom een bedrag van 33.738 frank wordt afgetrokken;

Veroordeelt appellante en geïntimeerde ieder tot de helft der kosten van hoger beroep.

Vlaamse Juristen,

abonneert U

op het

“Rechtskundig Weekblad”

BURGERLIJKE RECHTBANK TE VEURNE

1e Kamer. — 25 Juni 1953

Voorzitter : M. Valcke
 Rechters : M.M. Van Acker en Lebbe
 Advocaten : Mrs Debra en Van Tyghem

Schenking in de vorm van een rechtshandeling onder bezwarende titel. — Geen vermomde schenking, doch vergeldende schenking. — Nietigheid wegens niet-inachtneming van de bij art. 931 B.W. voorgeschreven vorm. — Voorwerp ener beweerde schenking in het bezit van de beweerde begiftigde. — Bescherming van art. 2279 B.W.

Alhoewel een rechtshandeling de schijn heeft van een akte onder bezwarende titel (schuldbekentenis voor bewezen diensten), is de akte onderworpen aan de materiële en vormbepalingen omtrent de schenkingen, indien geen schuld bestaat ofwel het toegekende bedrag aanzienlijk datgene van de schuld overtreft. Dit is zelfs het geval, indien de rechtshandeling van gemengde aard is (ten dele voldoening van een schuld en ten dele schenking).

Zo de bij art. 931 B.W. voorgeschreven vorm voor een vergeldende schenking niet is in acht genomen, is de schenking nietig.

Indien hij, die beweert een schenking ontvangen te hebben in het bezit is van het voorwerp der beweerde schenking, wordt hij beschermd door art. 2279 B.W.; hij, die beweert dat de overhandiging van het voorwerp een andere oorzaak heeft gehad dan de vrijgevigheidsbedoeling van de overdrager, moet zulks bewijzen.

D. t/ W.

Overwegende dat aanlegger op hoofdvordering de betaling vordert van :

a) een som van 200.000 frank, bedrag van een schuldbekentenis, ondertekend op 1-12-1951 door wijlen Fornet, rechtsvoorganger van verweerders; b) een som van 20.000 frank, op 1-5-1950 in het testament van dezelfde Fornet aan aanlegger als testament-uitvoerder vermaakt;

A. Nopens de som van 200.000 frank :

Overwegende dat Fornet deze som bekende schuldig te zijn « voor bewezen diensten » en dat zij bij zijn afsterven zonder enige intrest moest worden afgehouden van zijn erfenis;

Overwegende dat verweerders aanvoeren dat deze schuldbekentenis het karakter heeft van een vergeldende schenking en derhalve onderworpen is, zowel naar vorm als ten gronde, aan de regels van de schenking en onder meer aan het verlijden van een notariële akte (Art. 931 van het B.W.B.);

Overwegende dat aanlegger daarop antwoordt, dat het gaat over een verborgen schenking; dat dergelijke gift volkomen geldig is, wanneer zij de vorm aanneemt van een rechtshandeling onder bezwarende titel en dat dan slechts na te leven zijn de specifieke vormen van de gebruikte rechtshandeling; dat in casu de schenking rechtsgeldig tot stand kwam van het ogenblik af dat de vormen, vereist voor de schuldbekentenissen vervuld werden;

Overwegende dat de rechtbank dus genoopt is na te gaan welk het juist karakter is van de bestreden akte, opgemaakt op 1-12-1951;

Overwegende dat ter zake niet betwist is dat in

werkelijkheid aanlegger een gift ontvangen heeft; dat aanlegger dit voor de Onderzoeksrechter volmondig verklaard heeft en in zijn besluiten staande houdt begunstigd geweest te zijn door een verborgen schenking;

Overwegende dat, wat de waarde moge zijn, die kan worden gehecht aan een verklaring, afgelegd als getuige in een onderzoek, de tekst zelf van de bekentenis de oorzaak ervan aangeeft, nl. « voor bewezen diensten » met andere woorden het vergelden van bewezen diensten;

Overwegende dat niet blijkt, dat aanlegger schuld-eiser was van een of andere vergoeding of loon, noch dat hij in rechte iets kon vorderen;

Overwegende dat evenmin blijkt dat de diensten, die hij mocht gepresteerd hebben, in evenredigheid stonden met het bedrag der schuld (200.000 frank);

Overwegende dat verweerders dus terecht bedoelde schuldbekentenis betitelen als een vergeldende schenking;

Overwegende dat, alhoewel de bestreden rechtshandeling de schijn heeft van een akte onder bezwarende titel, moet worden nagegaan of werkelijk een schuld ten grondslag ligt of niet; dat, wanneer er geen schuld bestaat ofwel de overgemaakte waarden aanzienlijk het bedrag der schuld overtreffen, de akte onderworpen is aan de vorm- en grondregels der schenkingen (zie De Page, VIII, n° 401 C en D, Laurent XII, n° 333-4, Baudry, Donations n° 1134);

Overwegende dat zelfs in geval de akte een gemengd karakter mocht hebben (ten dele schuld, ten dele gift) zij onverdeelbaar is en de vormvereisten onverdeelbaar moeten worden nageleefd (De Page, eod. loco, nota 95);

Overwegende dat de hierboven door aanlegger vooropgestelde regel juist is en door verweerders niet betwist wordt;

dat nochtans dit principe hier niet dienend is en niet dienen kan van het ogenblik af dat het gaat over een vergeldende schenking en niet over een vermomde schenking;

Overwegende derhalve dat de bestreden akte de vormen, vereist door art. 931 van het Burgerlijk Wetboek, moet eerbiedigen; dat niet betwist is dat deze vormen niet nageleefd zijn, zodat de betwiste vergeldende schenking nietig en zelfs onbestaande is;

B. Nopens het loon van 20.000 frank :

Overwegende dat verweerders aanvoeren dat aanlegger niets gepresteerd heeft om zijn loon als testament-uitvoerder te verdienen;

Overwegende dat niet bewezen is dat aanlegger te kort gekomen zou zijn aan de verplichtingen van de hem toevertrouwde last; dat het niet is, omdat notaris Delahaye zekere handelingen heeft verricht, die evengoed door aanlegger zelf hadden kunnen worden verricht, dat deze daarom het recht op zijn loon zou verliezen;

C. Wedereis :

Overwegende dat verweerders « aflevering » vragen van een som van 200.000 fr., zijnde het bedrag van een hypothecaire lening, aangeaan door wijlen Fornet op 1-2-1951 en ontvangen door aanlegger;

Overwegende dat aanlegger tijdens het onderzoek verklaard heeft deze som ontvangen te hebben van Fornet als schenking;

Overwegende dat verweerders ten onrechte beweren dat aanlegger deze schenking moet bewijzen; dat aan-

legger in het bezit is van het voorwerp van de gift en aldus in principe beschermd door art. 2279 van het Burgerlijk Wetboek; dat verweerders moeten bewijzen dat de overhandiging een andere oorzaak zou hebben dan de «animus donandi» vanwege Fornet; dat verweerders dienaangaande slechts gissingen vooropstellen; dat het mogelijk bestaan van dwang evengoed een zuivere veronderstelling is;

Overwegende dat verweerders ook aanvoeren dat, mocht bedoelde som geschonken geweest zijn, het door aanlegger ingeroepen bezit niet ondubbelzinnig, onverdacht en openbaar is; dat zij deze bewering doen steunen op een verklaring, zagezegd gedaan door aanlegger bij Meester Delahaye vóór het onderzoek, alwaar aanlegger zou gezegd hebben, «niet te weten wat er gebeurd was met de 200.000 frank van de lening»;

Overwegende dat deze verklaring, mocht zij gedaan zijn, niet een bewijs van dubbelzinnigheid is, dat aanlegger niet gehouden was op bewuste bijeenkomst officiële uitleggingen te geven noch positie te kiezen;

Overwegende dat verweerders allerhande feiten aanhalen, die het aangaan van de lening verdacht maken; dat de omstandigheden van deze handeling inderdaad zonderling voorkomen, maar dat ze niet van aard zijn om het bestaan van een schenking onwaarschijnlijk te maken; dat het integendeel duidelijk is dat Fornet de bedoeling had aanlegger te begunstigen;

Gelet op de artikelen 2, 350, 34, 37, 40 en 41 van de wei van 15-6-1935;

Om deze redenen :

De Rechtbank, wijzende in burgerlijke zaken in eerste aanleg, op tegenspraak, alle verdere of strijdige besluiten afwijzend als ongegrond;

Verklaart de hoofdeis, strekkende tot betaling van een som van 200.000 frank en de wedereis ongegrond;

Veroordeelt verweerders om te betalen, elk voor hun deel, aan aanlegger de som van 20.000 frank, voorzien in het testament van 1-5-1950, verhoogd met de gerechtelijke intresten;

Veroordeelt iedere partij tot de helft van de kosten.

RECHTBANK VAN KOOPHANDEL TE ANTWERPEN

5e Kamer. — 30 Juli 1953.

Referendaris : M. Beckers.

Advocaten : Mrs Stappers, Vincentelli en Coens.

1. **Commissionnair. — Verschilpunten tussen commissionnair en lasthebber.**
2. **Verkoop C.I.F. - Aanvaarding der koopwaar. — Risico. — Verhaalsrecht van de koper.**

1. *Het verschil tussen de commissionnair en de lasthebber bestaat hierin, dat de lasthebber handelt in naam en voor rekening van zijn lastgever, terwijl de commissionnair handelt in eigen naam, doch voor rekening van zijn opdrachtgever.*

Van het ogenblik dat een commissionnair handelt in eigen naam doet aan zijn hoedanigheid van commissionnair niets af het feit, dat de derde contractant geweten heeft dat de persoon, met wie hij een overeenkomst sloot, in werkelijkheid handelde voor rekening van een opdrachtgever, hetzij de commissionnair dit zelf heeft medegedeeld, hetzij die mede-

deling eerst geschied is na het sluiten van het contract, hetzij de derde contractant de eenzelveheid van de opdrachtgever gekend heeft uit eigen wetenschap.

Verder handelt de commissionnair steeds tegen genot van een zeker loon, terwijl lastgeving in beginsel om niet geschiedt.

2. *Bij verkoop CIF is de aanvaarding van de koopwaar het gevolg van de inontvangstneming daarvan; de aanvaarding kan slechts geschieden in de haven van bestemming, daar de koper aldaar voor het eerst de koopwaar kan bezichtigen.*

De koopwaar is van haar inschepping af voor het risico van de koper; alle verlies, dat sindsdien mocht zijn ontstaan, komt niet meer voor rekening van de verkoper.

De koper CIF heeft een verhaal tegen zijn verkoper voor de gebreken en averijen der koopwaar, mits hij het bewijs levert, dat de gebreken en averijen bestonden op het ogenblik der inschepping in de haven van inlading. Voor dat bewijs wijkt het aan een «schoon» cognossement verbonden vermoeden.

De vervoerder staat nooit in voor de hoedanigheid der koopwaar, waarvoor steeds de verkoper CIF verantwoordelijk blijft.

N.V. Antwerp Meat Import Cy t/ N.V. Swift and Cy en N.V. Herfurth en Cy.

Aangezien de eis strekt tot de veroordeling van verweersters hoofdelijk of de ene bij gebreke van de andere te betalen aan aanlegster de som van 301.922,32 frank als schadevergoeding wegens avarij, opgelopen door een partij bevroren halve beesten, verzonden van Montevideo naar Antwerpen door s.s. «Tacoma»;

Aangezien de eis ontvankelijk en gegrond is tegenover eerste verweerster N.V. Swift en C°;

Aangezien eerste verweerster inderdaad te vergeefs beweert dat er geen rechtsverband bestaat tussen haar en aanlegster en zij de hoedanigheid van verkoopster niet heeft, maar enkel als lasthebber van de Mij Swift van Montevideo heeft gehandeld;

Aangezien uit de bestanddelen der zaak integendeel voortspruit dat eerste verweerster, N.V. Swift & C°, is opgetreden als verkoopster en als commissionnair gehandeld heeft voor rekening van de Mij Swift van Montevideo: dat de commissionnair steeds persoonlijk gehouden is als partij in de door hem afgesloten contracten;

Aangezien dienaangaande het verkoopcontract van 4.252 opgemaakt is en aangegaan door eerste verweerster in haar eigen naam, doch handelende voor rekening van de Mij Swift van Montevideo; dat de bevestigingen van de verkoop de data 4.2 en 20.3.52 eveneens uitgaan van eerste verweerster, optredende in eigen naam, en uitdrukkelijk bepalen dat de bevestiging slaat op «ons» verkoopcontract n° 1272 en op «ons» verkoopcontract n° 1289, betreffende de 50 ton bevroren beesten van Uruguay, waarover het geschil loopt; dat de faktuur van 4.252 eveneens opgemaakt is door eerste verweerster in haar eigen naam en de 20 % deposito, in het contract voorzien, eveneens opgevorderd worden op 20.3.52 door eerste verweerster handelende en optredende in haar eigen naam;

Aangezien eerste verweerster dus wel degelijk is opgetreden en gehandeld heeft in eigen naam, doch voor rekening van de Mij Swift van Montevideo en bijgevolg ontegensprekelijk de hoedanigheid heeft van commissionnair;

Aangezien inderdaad art. 12 der wet van 5.5.1872

bepaalt dat «de commissionnaire is hij die handelt op zijn eigen naam of onder een maatschappelijke naam voor rekening van een commissiegever»;

Aangezien het verschil tussen een commissionnaire en een lasthebber juist hierin bestaat, dat de lasthebber optreedt en handelt in naam en voor rekening van zijn lastgever, terwijl de commissionnaire optreedt en handelt in zijn eigen naam, doch voor rekening van zijn opdrachtgever;

Aangezien ten andere van het ogenblik dat een commissionnaire optreedt en handelt in zijn eigen naam, zijn hoedanigheid van commissionnaire niet zal aangetast zijn door het feit, dat de derde contractant geweten heeft dat de persoon, waarmee hij een overeenkomst gesloten heeft, in werkelijkheid optrad en handelde voor rekening van een opdrachtgever, hetzij de commissionnaire het zelf heeft te kennen gegeven, hetzij de kennisgeving eerst geschied is na afsluiting van het contract, hetzij de derde contractant de eenzijdigheid van de opdrachtgever gekend heeft uit eigen weten en ervaring;

Aangezien anderzijds het verschil tussen een commissionnaire en een lasthebber eveneens hierin bestaat dat de commissie steeds een bezoldigde handeling is, terwijl de last in beginsel een niet bezoldigde handeling is;

Aangezien eerste verweerster een handelsmaatschappij is, wier doel is handelsdaden te verrichten en ook winsten daardoor te behalen; dat het dus heel normaal en natuurlijk voorkomt, dat de Mij Swift van Montevideo voor de omzet van haar producten een commissionnaire heeft te Antwerpen en het trouwens ook voor de omzet van producten is dat het commissiestelsel werd ingesteld en de verwezenlijking van de omzet haar doel en economische werking uitmaakt; dat dit stelsel de mogelijkheid geeft aan een opdrachtgever handelszaken te verrichten in ver afgelegen streken, waarvan hij niets afweet nopens de gebruiken van de handel, nopens de gevestigde handelshuizen en het juist daarom is dat de opdrachtgever een commissionnaire aanstelt, die de gebruiken ter plaatse kent evenals de personen, met wie kan worden gecontracteerd, en alzo de veiligheid en de zekerheid in de handel bewerkstelligd wordt door de commissionnaire, zowel ten gunste van de opdrachtgever als ten gunste der derde contracterende personen;

Aangezien ten deze niet kan ontkend worden dat eerste verweerster, handelende voor rekening van de Mij Swift van Montevideo, in haar eigen naam gecontracteerd heeft, zich persoonlijk verbonden en verplicht heeft tegenover de derde medecontractant en dat de contracten, die zij afsluit en de daden die zij stelt handelsverrichtingen zijn en niets dan handelsverrichtingen;

Aangezien bijgevolg eerste verweerster wel degelijk als commissionnaire is opgetreden en dus verkoopster is bij de overeenkomst van 4.2.52 en gehouden is tot de goede uitvoering ervan;

Aangezien de eis bijgevolg onvankelijk is tegenover eerste verweerster;

Aangezien anderzijds de verkoop CIF is gebeurd en de agreatie der koopwaar in geval van verkoop CIF het gevolg is van de inontvangstneming der koopwaar: zulks aangezien de agreatie enkel kan gebeuren ter haven van bestemming, vermits het aldaar is dat de koper voor het eerst zijn koopwaar kan bezichtigen: dat ter zake de agreatie moest gebeuren te Antwerpen en het ter lossingshaven is dat aanlegster voor het eerst in de mogelijkheid geweest is haar koopwaar te bezichtigen en voor haar het recht en de verplichting zijn ontstaan de voor haar bestemde

goederen na te zien, te onderzoeken, protesten te opperen of voorbehoud te maken en desgevallend een expertise uit te lokken om de juistheid en gegrondheid van haar eventueel reklaam te bewijzen: welk recht trouwens aan aanlegster voorbehouden wordt door art. 8 der algemene verkoopvoorwaarden van eerste verweerster;

Aangezien anderzijds niet uit het oog mag verloren worden, dat de koopwaar voor het risico van de koper is vanaf haar inschepping en alle verlies, dat sindsdien mocht zijn ontstaan, niet meer voor rekening van de verkoper komt vanaf het ogenblik der inlading, zoals trouwens bevestigd door de algemene verkoopvoorwaarden van eerste verweerster onder n° 4;

Aangezien nochtans de koper CIF een verhaal heeft tegen zijn verkoper voor de gebreken en avarijen der koopwaar, doch op voorwaarde het bewijs te leveren, dat de gebreken en avarijen bestonden op het ogenblik der inschepping in de ladingshaven: dat de koper CIF geen ander verhaal heeft tegen zijn verkoper dan wegens oorzaken, waarvan hij het bewijs moet leveren dat zij bestonden vóór de inschepping: dat bijgevolg koper CIF zal moeten bewijzen dat het manco of het gebrek aan kwaliteit, vastgesteld ter haven van bestemming, reeds bestonden in de haven van inschepping op het ogenblik dat de koopwaar afgegeven werd aan de zeevervoerders;

Aangezien ten deze deze toestand werd vastgesteld door het op tegenspraak opgemaakte deskundig verslag van de Lloyds agent te Antwerpen, dewelke oordeelt dat de kwartieren vlees verkleurd waren en min of meer sporen van misvorming vertoonden, het vlees ook uitgedroogd was en die schade niet alleen de kwaliteit aantast, doch ook de handelswaarde door verlies van uitzicht: dat hij van oordeel is dat de schade het gevolg is van ontdooiing der kwartieren en tevens van mening is dat, aangezien de deelmerken die op de kwartieren gevonden werden niet overeenstemden met het traliwerk van het schip, het vlees enige tijd vóór de inschepping ontdooid werd;

Aangezien bijgevolg het bewijs geleverd is dat de schade reeds bestond vóór de inschepping en alhoewel het cognossement clean werd afgeleverd, het hierdoor ontstane vermoeden weerlegd is;

Aangezien ten andere de deskundige eveneens van mening is, dat de ontdooiing in de loop der verscheping uitgesloten is, aangezien de stuwning der partij vlees in orde bevonden werd en geen gebrek aan machinerie bericht werd;

Aangezien bijgevolg de eis gegrond is tegenover eerste verweerster en zij gehouden is de schade te vergoeden;

Aangezien de eis tegenover tweede verweerster onontvankelijk en ongegrond is;

Aangezien inderdaad dient te worden opgemerkt, dat de schade aan de koopwaar niet de uiterlijke staat of verpakking betreft, dat deze in goede staat werd bevonden, zoals spruit uit het deskundig verslag;

Aangezien ten andere de vervoerder nooit gehouden is voor de kwaliteit der koopwaar en het juist ten deze over de kwaliteit der goederen gaat, vermits het uitgemaakt is door de deskundige dat de beschadiging tengevolge van ontvriezing, ontkleuring, opdroging, juist de kwaliteit en handelswaarde der goederen aantast;

Aangezien de verkoper CIF steeds verantwoordelijk blijft voor de kwaliteit der koopwaar en aldus eerste verweerster de schade moet vergoeden, die bestond bij de inschepping;

Aangezien tegenover de tweede verweerster aanlegster zelf toegeeft dat zij hare vordering aan het

oordeel der Rechtbank overlaat en zelf toegeeft dat de Kapitein de avarij, bestaande vóór de inscheping, niet kan bemerkt hebben, vermits de verpakking in goede staat bevonden werd en hij niet instaat voor de kwaliteit der koopwaar, waarvan de uiterlijke staat geen enkele beschadiging vertoonde of liet vermoeden.

Om deze redenen :

De Rechtbank,

Alle verdere of tegenstrijdige besluiten verwerpend als niet dienend ter zake;

Maakt melding van de toepassing van art. 2 van de wet van 15 Juni 1935;

Verklaart de eis ontvankelijk en gegrond tegenover eerste verweerster, N.V. Swift en C°, en onontvankelijk, tevens ongegrond, tegenover tweede verweerster;

Bijgevolg veroordeelt eerste verweerster N.V. Swift en C° aan aanlegster te betalen de som van 301.922,32 frank met de verwijlsintresten sedert 15 April 1952 en de gerechtelijke intresten vanaf 6.11.1952;

Verwijst eerste verweerster N.V. Swift en C° tot de kosten des gedings, inbegrepen kosten van expertise;

Verleent akte aan tweede verweerster van hare begroting des gedings;

Verklaart het vonnis, behoudens de verwijzing in de kosten, uitvoerbaar niettegenstaande beroep en zonder zekerheidsstelling.

VREDEGERECHT TE BRUGGE

2e Kanton. — 22 Mei 1953

Rechter : M. De Bock.

Advocaten : Mrs Dobbelaere en Claes.

Handelshuur. — Vóór de inwerkingtreding van de wet van 4 April 1951 gesloten dading omtrent de huurprijs. — Kracht van gewijsde van de dading. — Niet-ontvankelijkheid van vordering tot verhoging van de huurprijs.

Naar aanleiding van een geding over de huurprijs vóór de inwerkingtreding der wet van 30 April 1951 tussen verhuurder en huurder aangegane dading omtrent de huurprijs. Deze dading heeft kracht van gewijsde (artikel 2052 B.W.); de daarbij bepaalde huurprijs is bindend voor partijen. De door de verhuurder ingestelde vordering tot verhoging van de huurprijs is derhalve niet ontvankelijk.

De wet van 30 April 1951 is niet van openbare orde. Afstand van toekomstige vaststaande of mogelijke rechten is niet verboden. Meergenoemde wet heeft geen terugwerkende kracht.

Duyckers en Stevens t/ De Paepe en Vercammen.

Overwegende dat verweerders een handelshuis in huur houden, gelegen te Knokke, Kustlaan n° 229, en eigendom van aanleggers;

Dat de huur is ingegaan op 1 Maart 1947 tegen een aanvankelijke contractuele huurprijs per jaar, ten bedrage van 50.000 frank, naderhand bij dading tijdens een gerechtelijke instantie gebracht op 32.000 frank;

Overwegende dat aanleggers menen dat er thans geen huurprijsbeperkingen meer bestaan inzake handelshuur en vorderen te horen zeggen, dat de huurprijs tussen partijen vanaf 1 Maart 1953 jaarlijks 50.000

frank zal bedragen, huidige huurwaarde volgens eisers;

Overwegende dat verweerders vooraf de ontvankelijkheid van de vordering betwisten en daartoe de exceptie van dading opwerpen;

Dat zij verwijzen naar Ons vonnis dd. 6 Januari 1950, tussen partijen gewezen en waarbij hun akte wordt verleend van een dading, gesloten omtrent een geding over de huurprijs, bij welke dading verweerders definitief afstand deden van hun wettelijk recht op terugvordering van te veel aan huur betaalde gelden, terwijl aanleggers negen jaar huur inwilligen tegen 32.000 frank;

Overwegende dat aanleggers ten onrechte betogen dat de dading van hunnentwege vooral bestond in het toestaan van een lange huur en minder in het bepalen van een lagere prijs, vermits het tegendeel klaar en duidelijk blijkt uit Ons voormeld vonnis;

Dat de tussen partijen gesloten dading krachtens artikel 2052 B. W. bindend is, derwijze dat de wetgever deze gebondenheid heeft genoemd «kracht van gewijsde», terwijl deze kracht is versterkt door de vastlegging in een vonnis, waarin partijen duidelijk hebben berust;

Dat aanleggers ten onrechte de tekst van de artikelen 2048 en 2049 B. W. aanhalen, vermits het huidige geschil precies hetzelfde voorwerp heeft en geen enkele andere aanspraak insluit;

Dat eisers met even weinig grond inroepen, dat van hunnentwege niet zou kunnen verondersteld worden de afstand van een toekomstig recht, dat een latere wet van openbare orde hun zou toegekend hebben, omdat ten eerste de wet van 30 April 1951, die hier bedoeld wordt, niet van openbare orde is, terwijl de door aanleggers gedane afstand niet moet verondersteld worden, maar integendeel uitdrukkelijk werd bepaald;

Dat overigens ook de afstand van toekomstige vaststaande of mogelijke rechten niet verboden is, terwijl de interpretatie, door aanleggers aan de rechtsverhoudingen tussen partijen gegeven, er zou op neerkomen in strijd met artikel 2 B. W., de wet van 30 April 1951 te doen terugwerken tot 6 Januari 1950, datum waarop de verbintenis tussen partijen is ontstaan, volledig en definitief en voor de ganse daarbij voorziene termijn van negen jaar;

Dat ten andere, indien de gesloten dading voor aanleggers een zeker aleatoir karakter had, namelijk voor wat de huurprijs in de toekomst betrof, dit ook voor verweerders zo was, terwijl beide partijen meteen een dadelijke prestatie leverden, de eigenaars een pacht van negen jaar en de huurders een onvoorwaardelijke afstand van de vordering tot teruggave van het teveel aan huur betaalde;

Dat deze dading ook geldig is, eveneens volgens de regel van artikel 2057 B. W., en de vordering voorkomt als niet ontvankelijk, zodat alle verdere middelen zonder belang zijn;

.....

VLAAMSE JURISTEN,

Abonneert U op

RECHTSKUNDIG WEEKBLAD

VREDEGERECHT TE KORTRIJK

1e Kanton. — 23 Juli 1952.

Rechter : M. Moerman.

Advocaten : Mrs Demuyne en Bulckaert.

Advocaat. — Hoever strekt het vermoeden zijner vertegenwoordigingsmacht ? — Niet tot een door hem gedane opzegging.

Volgens artikel 9 Rv. en artikel 1 K. B. 30 Maart 1936 wordt de advocaat, houder der stukken, die ter zitting verschijnt, vermoed op te treden voor de persoon, die hij verklaart te vertegenwoordigen, zulks ingevolge stilzwijgende lastgeving. Dit vermoeden mag echter niet te ver worden uitgebreid en met name niet worden toegepast op handelingen, die aanleiding kunnen geven tot een procedure, doch niet noodzakelijk en onmiddellijk ter kennis van de rechter moeten worden gebracht, b.v. een opzegging. Dergelijke handelingen moeten uitgaan van de belanghebbende zelf of van zijn bijzonder gemachtigde. De opzegging door een advocaat, die niet blijkt te hebben gehandeld krachtens een bijzondere volmacht van de partij, is in rechte waardeloos.

Degezelle t/ Devettere.

Aangezien verweerder hoofdzakelijk de geldigheid van de betwiste opzegging ontkent, omdat zij niet werd gegeven door eiser zelf, maar door een advocaat « aangesteld tot raadsman » van deze laatste;

Aangezien volgens artikel 9 Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering en artikel 1 K.B. 30 Maart 1936 de advocaat, die ter zitting verschijnt en houder is van stukken, wordt vermoed op te treden voor de persoon, die hij verklaart te vertegenwoordigen, zulks ingevolge stilzwijgende lastgeving; dat nochtans dit vermoeden niet mag worden veralgemeend en onder meer niet worden toegepast, waar het gaat om akten die aanleiding kunnen geven tot een opeenvolgende rechtspleging, doch niet noodzakelijk en onmiddellijk aan de rechter moeten worden voorgelegd, aldus een opzegging; dat deze moeten uitgaan van belanghebbende zelf of van zijn bijzondere gemachtigde; dat zo men anders zou beslissen, zulks zou neerkomen op het toelaten van een soort zaakwaarnemingschap, dat niet strookt met de waardigheid van het beroep van advocaat; dat een vergelijking met een deurwaarder niet opgaat, daar deze bijzonder belast is met het doen van betekeningen;

Aangezien ten deze de advocaat, ondertekenaar van de opzegging, niet blijkt te hebben gehandeld ingevolge een bijzondere volmacht van eiser; dat de opzegging zonder waarde is;

Aangezien de artikelen 2, 24 en 37 der wet van 15 Juni 1935 werden nageleefd;

Om deze redenen,

De Rechtbank, alle meer uitgebreide besluiten afwijzend, verklaart de eis, zoals hij is ingesteld, niet gegrond; kosten ten laste van aanlegger.

Abonneert U op Rechtskundig Weekblad

BIBLIOGRAPHIE

F. A. HOLLEMAN, Dirk van Assendelft, schout van Breda en de zijnen. W. J. Thieme en Cie, Zutphen, 1953, 652 p.

De levensschets van Dirk van Assendelft, een Bredase schout uit het midden der 16e eeuw, is het voorwerp van deze uitgebreide studie. Maar deze eerder niet zo zeer belangrijke figuur uit een middelmatige Nederlandse stad — al is ze ons nog zo sympathiek — is het centrum, waarrond Mr F. A. Holleman, met een waar benediktijnergeduld — waarvoor wij bewondering koesteren — een « background » heeft geschetst van de woelige 16e/17e eeuwen met al hun problemen. De politieke en militaire gebeurtenissen werden derhalve in het zoeklicht der opzoekingen geplaatst. Tevens werden interessante rechts- en kunsthistorische, evenals heraldische gegevens opgenomen.

Het is een ware familiegeschiedenis geworden, tot in de finesses, want Holleman leidt ons tot Dirk's stamvader in de 13e eeuw, en geeft ons de lotgevallen van al zijn afstammelingen.

De rechtshistoricus zal vooral geboeid worden door het hoofdstuk : « Dirk van Assendelft en zijn ambt » (p. 68-108), waarbij de auteur blijk geeft de recente rechtshistorische literatuur onder de knie te hebben. De auteur beperkte zijn uiteenzettingen ook geenszins uitsluitend tot de stad Breda, want zeker de helft van zijn boek voert ons naar andere steden en streken van Nederland. Hij volgt de kinderen en kleinkinderen één voor één op hun levenspad.

Dit alles is gesteund op een zeer uitgebreid notenmateriaal, waarin de auteur allerlei wetenswaardigheden weet mede te delen, die in de hoofdttekst minder op hun plaats waren geweest.

Een enorme bibliographie, een zeer rijke illustratie, zestig bijlagen, allerlei tabels en kwartierstaten, een uitgebreid zaken- en persoonregister maken van deze monografie een meer dan gewone publicatie, die de belangstelling ruimschoots verdient niet alleen van genealogen en inwoners van Breda, maar van allen die zich aan de geschiedenis van ons gemeenschappelijk volk interesseren. De uitgeverij dient ook gefeliciteerd voor de zo fraaie uiterlijke verzorging.

L. Th. Maes.

OVERZICHT DER BELGISCHE WETGEVING

(1 Januari tot 31 Januari 1954)

I. STAATS- EN ADMINISTRATIEF RECTH.

1. *Prijzencommissie.* — Bij K. B. van 3 December 1953 (Staatsblad 1 Januari 1954, 2) wordt de duur van de prijzencommissie, ingericht bij K. B. van 16 Febr. 1951, gewijzigd en aangevuld door de K. B. van 19 Maart en 28 December 1951 en 9 December 1952, tot op 31 December 1954 verlengd.

2. *Verkeerswezen.* — *Instelling van een « Hoog Vervoercomité ».* — Bij K. B. van 24 December 1953 (Staatsblad 2-3 Januari 1954, 16) wordt bij het Ministerie van Verkeerswezen een vast adviserend organisme, « Hoog Vervoercomité » genoemd, ingesteld. Dit comité heeft in het algemeen tot taak advies uit te brengen over de problemen die door de coördinatie, de

ontwikkeling en de verbetering van de verschillende vervoermiddelen gesteld worden.

3. *Luchtmacht. — Stand en bevordering der officieren.* — Bij K. B. van 17 December 1953 (Staatsblad 4-5 Januari 1954, 34) wordt het K. B. van 6 October 1951 (Staatsblad 11 October 1951), genomen in uitvoering van de wet van 3 April 1948 op de stand en de bevordering der officieren van de luchtmacht, aangevuld.

4. *Openbare financiën. — Lening door de Nationale Maatschappij der Belgische Spoorwegen.* — Bij K. B. van 28 December 1953 (Staatsblad 8 Januari 1954, 67) wordt de Nationale Maatschappij der Belgische Spoorwegen gemachtigd tot de uitgifte van een 4,5 % lening 1954, op 18 jaar, groot 1,5 milliard frank, onder 's rijkswaarborg.

5. *Landsverdediging. — Dienstplicht.* — Bij de wet van 14 December 1953 (Staatsblad 9 Januari 1954, 82) wordt de wet van 15 Juni 1951 betreffende de dienstplicht gewijzigd.

6. *Landsverdediging. — Dienstplicht.* — Bij de wet van 22 December 1953 (Staatsblad 9 Januari 1954, 82) wijzigt nogmaals de wet op de dienstplicht van 15 Juni 1951 en vult deze aan.

7. *Voertuigen met eigen beweegkracht. — Inschrijving.* — Het K. B. van 31 December 1953 (Staatsblad 9 Januari 1954, 87) regelt de inschrijving van voertuigen met eigen beweegkracht, andere dan rijwielen met hulpmotor.

8. *Voertuigen met eigen beweegkracht.* — Het K. B. van 31 December 1953 (Staatsblad 9 Januari 1954, 91) bepaalt de modellen van de nummerplaten, de inschrijvingsboekjes en de inschrijvingsbewijzen, alsmede de over te leggen bewijzen tot het bekomen van de inschrijving van een voertuig.

9. *Herziening van tuchtstraffen opgelopen door ambtenaren, leden van de rechterlijke orde, personeel bij de parketten en griffies.* — De wet van 24 December 1953 (Staatsblad 10 Januari 1954, 114) regelt de herziening van de tuchtstraffen genomen, wegens hun gedragingen tijdens de vijandelijke bezetting ten aanzien van de personen bedoeld bij artikel 1, 2°, van de besluitwet van 8 Mei 1944 betreffende de openbare ambten, en ten aanzien van sommige leden van de rechterlijke orde, van de officieren en agenten van de gerechtelijke politie bij de parketten en van het personeel van de parketten en van de griffies.

Het verzoek tot herziening wordt, overeenkomstig de modaliteiten, vast te stellen bij K. B., ingediend door de belanghebbende en in geval van overlijden door zijn echtgenoot, zijn bloedverwanten in de opgaande of in nederdalende linie of zijn broeders en zusters.

De overheid die de tuchtstraf heeft opgelegd doet uitspraak over het verzoek tot herziening.

Aan de overheid, onder wier disciplinaire bevoegdheid de belanghebbende ressorteert, behoort de herziening van ambtswege. In geval echter de tuchtstraf op beroep van de belanghebbende of van de overheid die ze heeft opgelegd door de Koning werd bevestigd, wordt door hem over het verzoek tot herziening beslist, na advies van bedoelde overheid en in voorkomend geval van degene aan wier goedkeuring de beslissing der straf onderworpen was.

De herzieningsbeslissingen moeten worden genomen

uiterlijk binnen het jaar na het verstrijken van een termijn, te bepalen bij K. B.

Verder wordt de geldelijke toestand geregeld van de personen t.a.v. wie een herzieningsbeslissing wordt getroffen.

Bijzondere bepalingen worden voorzien voor het personeel van de Nationale Maatschappij van Belgische Spoorwegen.

10. *Herziening van tuchtstraffen opgelopen door leden van het personeel van provinciën, gemeenten, commissies van openbare onderstand en van onderwijsinrichtingen van de Staat.* — De wet van 24 December 1953 (Staatsblad 10 Januari 1954, 118) regelt de herziening van de tuchtstraffen en het ontslag van ambtswege opgelopen wegens hun gedragingen tijdens de bezetting door de leden van het personeel der provinciën, gemeenten, verenigingen van gemeenten, commissies van openbare onderstand en andere aan de provinciën of aan de gemeenten ondergeschikte instellingen en der door de Staat geïnspecteerde bijzondere onderwijsinrichtingen, alsmede door de leden van het rijkspersoneel en van het wetenschappelijk en onderwijzend personeel der wetenschappelijke en onderwijsinrichtingen van de Staat.

Het verzoek tot herziening wordt ingediend door de beanghebbende en in geval van overlijden door zijn echtgenoot, zijn bloedverwanten in de opgaande of in de nederdalende linie of zijn broeders en zusters bij de bevoegde minister, bij een ter post aangetekende brief binnen zes maanden na de inwerkingtreding van de wet.

De overheid, die de tuchtstraf heeft opgelegd, doet uitspraak over het verzoek tot herziening.

Aan de overheid, onder wier disciplinaire bevoegdheid de belanghebbende ressorteert, behoort de herziening van ambtswege. Ingeval echter de tuchtstraf op beroep van de belanghebbende of van de overheid die ze heeft opgelegd door de Koning werd bevestigd, wordt door hem over het verzoek tot herziening beslist na advies van bedoelde overheid en, in voorkomend geval van degene aan wier goedkeuring de beslissing betreffende de straf onderworpen was. Dit advies dient eveneens ingewonnen vooraleer de Koning beslist over een verzoek tot herziening van een door hem op beroep of van ambtswege gewijzigde tuchtstraf. Blijven die overheden in gebreke advies uit te brengen, dan kan de Koning uitspraak doen na twee achtereenvolgende uit de briefwisseling blijkende waarschuwingen.

Bij elk der ministeries van Binnenlandse Zaken, van Openbaar Onderwijs en van Volksgezondheid en van het Gezin wordt een herzieningscommissie ingesteld, eventueel ingedeeld in zoveel afdelingen als door de Koning wordt bepaald, en ermee belast van advies te dienen over alle gevallen betreffende de personeelsleden die disciplinair gestraft zijn of die hun betrekking hebben verloren en waaromtrent de Koning uitspraak moet doen. De Koning bepaalt de wijze waarop deze commissies en hun afdelingen werken.

De wet regelt verder de geldelijke toestand van de personeelsleden ten aanzien van wie een herzieningsbeslissing wordt getroffen.

Bijzondere bepalingen zijn voorzien betreffende het personeel van de onderwijsinrichtingen en het rijkspersoneel.

Verder houdt de wet een uitzonderingsbepaling in, krachtens dewelke de tegen het personeel van de provinciën, de gemeenten, de verenigingen van gemeenten, de commissies van openbare onderstand en de andere aan de provinciën en gemeenten ondergeschikte

instellingen getroffen tuchtstraffen, waartegen bij de Koning beroep werd aangetekend en waaromtrent op de dag der bekendmaking der wet nog geen beslissing getroffen is, als definitief dienen te worden beschouwd. Op deze gevallen wordt de herzieningsprocedure van ambtswege toegepast.

11. *Mijnen.* — *Arbeidsveiligheid.* — *Instelling van een commissie.* — Bij K. B. van 10 December 1953 (Staatsblad 15 Januari 1954, 204) wordt een commissie ingesteld, belast met het voorbereiden van de herziening van de reglementen betreffende de mijnpolitie en met opdracht technische maatregelen voor te stellen om de arbeidsveiligheid in de ondergrondse werken van de mijnen te verzekeren.

12. *Verkeerswezen.* — Bij M. B. van 31 December 1953 (Staatsblad 15 Januari 1954, 207) wordt de vaste commissie voor het verkeer, ingesteld bij K. B. van 18 Januari 1932 (Staatsblad 20 Januari 1932) gereorganiseerd.

13. *Financiën.* — *Beveiliging tegen brand.* — *Toelagen aan gemeenten.* — Bij K. B. van 31 December 1953 (Staatsblad 15 Januari 1954, 213) wordt de minister van Binnenlandse Zaken gemachtigd toelagen te verlenen aan gemeenten voor sommige uitgaven in verband met de beveiliging tegen brand.

14. *Vreemdelingen-politie.* — Bij de wet van 31 December 1953 (Staatsblad 16 Januari 1954, 226) wordt de wet van 28 Maart 1925 op de vreemdelingen-politie gewijzigd.

15. *Gemeentewet.* — Krachtens de wet van 22 December 1953 (Staatsblad 16 Januari 1954, 227) worden de in artikel 76 der gemeentewet van 30 Maart 1836 voorziene getallen van 50.000 en 500.000 vervangen respectievelijk door 100.000 en 1.000.000.

16. *Rijkspersoneel.* — *Ministerie van Buitenlandse Zaken en Buitenlandse Handel.* — Bij K. B. van 14 Januari 1954 (Staatsblad 16 Januari 1954, 228) wordt het statuut der personeelsleden van het ministerie van Buitenlandse Zaken en Buitenlandse Handel vastgesteld.

17. *Ministerie van Buitenlandse Zaken en Buitenlandse Handel.* — *Organiek reglement.* — Bij K. B. van 14 Januari 1954 (Staatsblad 16 Januari 1954, 244) wordt het organiek reglement van het ministerie van Buitenlandse Zaken en Buitenlandse Handels vastgesteld.

18. *Onderwijs.* — *Rijksuniversiteiten.* — *Financieel beheer.* — Het K. B. van 31 December 1953 (Staatsblad 16 Januari 1954, 257) regelt de modaliteiten inzake het financieel beheer der rijksuniversiteiten.

19. *Internationale overeenkomst.* — *Belastingen.* — De wet van 30 December 1953 (Staatsblad 17 Januari 1954, 274) keurt de overeenkomst tussen België en Zweden, tot voorkoming van de dubbele belastingen en tot regeling van zekere andere vraagstukken inzake belastingen op de inkomsten en op het vermogen, ondertekend te Stockholm op 1 April 1953, goed.

20. *Financiën.* — *Belgisch nationaal instituut voor radio-omroep.* — *Lening bij de algemene spaar- en lijfrentekas.* — Bij K.B. van 21 December 1953 (Stbl. 17 Januari 1954, 288) wordt het N.I.R. gemachtigd bij de algemene spaar- en lijfrentekas een lening van

60 miljoen voor de verdere financiering van de aankoop van de zenders met groot vermogen te Waver-Tombeek aan te gaan.

21. *Financiën.* — *Belgisch nationaal instituut voor radio-omroep.* — *Lening bij de algemene spaar- en lijfrentekas.* — Bij K.B. van 21 December 1953 (Stbl. 17 Januari 1954, 291) wordt het N.I.R. gemachtigd bij de algemene spaar- en lijfrentekas een lening van 135 miljoen aan te gaan voor de financiering van de uitgaven van eerste aanleg ten behoeve van een openbare experimentele televisiedienst.

22. *Studie- en beroepsoriëntering.* — *Oprichting van een Hoge Raad.* — Bij K. B. van 31 December 1953 (Staatsblad 17 Januari 1954, 294) wordt een Hoge Raad voor studie- en beroepsoriëntering opgericht.

23. *Volksgesondheid.* — *Afwatering van afvalwater.* — Bij K. B. van 29 December 1953 (Staatsblad 18-19 Januari 1954, 316) worden in uitvoering van de wet van 11 Maart 1950 de algemene voorwaarden voor het lozen van afvalwater dat niet van gemeenteriolen afkomstig is, vastgesteld.

24. *Scheepvaart.* — *Doorvaart van sluizen en beweegbare bruggen.* — Het K. B. van 12 Januari 1954 (Staatsblad 20 Januari 1954, 330) wijzigd het K. B. van 15 October 1935 houdende reglement betreffende de politie en de scheepvaart der bevaarbare waterwegen onder het beheer van de Staat, voor wat betreft de doorvaart van sluizen en beweegbare bruggen. De doorvaart geschiedt volgens de orde van aankomst der vaartuigen aan de stoppalen, die zich aan weerszijden van deze werken bevinden.

Het K. B. somt de vaartuigen op welke bij de doorvaart voorrang hebben.

De minister van Openbare Werken of zijn gemachtigde kan de vaartuigen in dringende gevallen, o.m. om in de bevoorrading van het land te voorzien of om ongevallen te voorkomen, voorrang verlenen.

Geen voorrecht van doorvaren kan gelden tegenover vaartuigen die reeds binnen de kunstwerken varen. Ieder vaartuig waarvan de voorsteven de stoppaal voorbij is, wordt beschouwd als hun kunstwerk binnen gevangen.

Ingeval van betwisting zijn de schippers gehouden zich te voegen naar de bevelen van de sluismeester, van de brugwachter of van elke andere bediende der scheepvaart.

25. *Ministeriële kabinetten.* — *Inrichting en werking.* — Bij K. B. van 13 Januari 1954 (Staatsblad 21 Januari 1954, 350) wordt het Regentsbesluit van 20 Juni 1946 betreffende de inrichting en de werking van de ministeriële kabinetten gewijzigd.

26. *Gebruik van zegelmachines voor het kwijten van het zegelrecht en van de met het zegel gelijkgestelde taxes.* — Het K. B. van 14 Januari 1954 (Staatsblad 21 Januari 1954, 351) wijzigd het Regentsbesluit van 12 December 1949 betreffende het gebruik, door de belastingschuldenaars en de douane-kantoren, van zegelmachines voor het kwijten van het zegelrecht en van de met het zegel gelijkgestelde taxes.

27. *Internationaal akkoord tot economische samenwerking tussen België en de Verenigde Staten van Amerika.* — De wet van 7 Januari 1954 (Staatsblad 22 Januari 1954, 358) keurt het akkoord van wijziging aan het akkoord tot economische samenwerking tussen België en de Verenigde Staten van Amerika, en

de bijlage ondertekend op 2 Juli 1948, te Brussel, afgesloten door wisseling van brieven gedateerd, Brussel, 11 December 1952 en 5 Maart 1953, goed.

28. *Begrotingen van dienstjaren 1941-1942. — Eindregeling.* — De wet van 29 December 1953 (Staatsblad 23 Januari 1954, 382) bekrachtigt de eindregeling van de begrotingen van de dienstjaren 1941 en 1942.

29. *Statuut der vreemdelingen politieke gevangenen.* — Het K. B. van 21 November 1953 (Staatsblad 23 Januari 1954, 393) regelt de procedure en stelt de commissies vast voor de toepassing van de wet van 5 Februari 1947, houdende inrichting van het statuut der vreemdelingen politieke gevangenen.

30. *Statuut van de weerstanders door de sluikpers.* — Bij K. B. van 21 November 1953 (Staatsblad 23 Januari 1954, 394) wordt het K. B. van 17 Juli 1953 tot regeling van de samenstelling der controlecommissies en van hun bevoegdheid en tot vaststelling van de procedure voor de toepassing der wet van 1 September 1948, houdende inrichting van het statuut van de weerstanders door de sluikpers, gewijzigd.

31. *Onderwijs. — Fonds der school- en universitaire gebouwen van het Rijk. — Adviserend comité.* — Het K. B. van 13 Januari 1954 (Staatsblad 23 Januari 1954, 401) richt het organiek statuut in van het adviserend comité van het fonds der school- en universitaire gebouwen van het Rijk.

32. *Scheepvaartwegen. — Samber.* — Het K. B. van 12 Januari 1954 (Staatsblad 24 Januari 1954, 414) wijzigt, wat betreft het bijzonder reglement van de Samber, het K. B. van 7 September 1950, houdende bijzondere reglementen van sommige scheepvaartwegen.

33. *Middelbaar onderwijs. — Coördinatie van wetten.* — Bij K. B. van 31 December 1953 (Staatsblad 27 Januari 1954, 450) worden de wetten op het middelbaar onderwijs gecoördineerd.

De gecoördineerde wetten op het middelbaar onderwijs omvatten 6 titels, onderverdeeld in verschillende hoofdstukken. Aan de bepalingen ervan zijn onderworpen de middelbare onderwijsinrichtingen die hetzij van de regering, hetzij van de gemeente of de provincie afhangen, alsmede de door de Staat gesubsidieerde bijzondere inrichtingen van middelbaar onderwijs.

34. *Ministerie van Binnenlandse Zaken. — Sociale Dienst.* — Het M. B. van 19 Januari 1954 (Staatsblad 28 Januari 1954, 479) regelt de organisatie en de werkwijze van de Sociale Dienst van het ministerie van Binnenlandse Zaken.

35. *Havens van Antwerpen, Gent en Oostende. — Territoriale bevoegdheid van de gewestelijke paritaire comité's.* — Bij M. B. van 19 Januari 1954 (Staatsblad 28 Januari 1954, 484) wordt de territoriale bevoegdheid van de gewestelijke paritaire comité's der havens van Antwerpen, Gent en Oostende vastgesteld.

36. *Onderwijs. — Koloniale schoolcommissies.* — Bij K. B. van 9 December 1953 (Staatsblad 29 Januari 1954, 504) wordt het Regentsbesluit van 19 September 1946, houdende instelling, bij het ministerie van Koloniën, van een koloniale schoolcommissie, gewijzigd.

37. *Onderwijs. — Koloniale School.* — Bij K. B. van 30 November 1953 (Staatsblad 29 Januari 1954, 505) wordt het K. B. van 21 September 1951, houdende reglement tot inrichting van de koloniale school, gewijzigd.

38. *Oorlogsschade. — Uitgifte van obligatiën aan toonder.* — Het K. B. van 14 Januari 1954 (Staatsblad 30 Januari 1954, 517) wijzigt het K. B. van 15 September 1953 tot vaststelling van de modaliteiten van uitgifte van obligatiën aan toonder door de Zelfstandige Kas voor oorlogsschade, in uitvoering van de wet van 31 Juli 1953.

39. *Wisselcontrole.* — Het K. B. van 30 Januari 1954 (Staatsblad 31 Januari 1954, 548) wijzigt het K. B. van 22 Maart 1952 betreffende de wisselcontrole. Een aantal percentages voorzien bij bedoeld K. B., worden verlaagd.

II. BURGERLIJK RECHT.

A. Personenrecht.

40. *Wettelijke ontzetting.* — De wet van 11 Januari 1954 (Staatsblad 15 Januari 1954, 202) wijzigt artikel 7 der wet van 31 Mei 1888, waarbij de voorwaardelijke invrijheidstelling en de voorwaardelijke veroordelingen in het strafstelsel worden ingevoerd. Dit artikel wordt door de volgende bepaling vervangen: «De wettelijke ontzetting is geschorst en de verjaring van de straffen loopt niet terwijl de veroordeelde in vrijheid is krachtens een vrijlatingsbevel dat niet werd ingetrokken.»

De wettelijke ontzetting gaat opnieuw in op het ogenblik dat de veroordeelde gedetineerd is ter uitoefening van zijn straf.

Bij dezelfde wet wordt het eerste lid van artikel 22 van het Wetboek van Strafrecht vervangen door een andere bepaling, die luidt als volgt: «De wettelijke ontzetting ontnemt de veroordeelde de bekwaamheid om zijn goederen te beheren en erover te beschikken, tenzij bij testament en bij huwelijkscontract.»

De handelingen vóór de inwerkingtreding van deze wet verricht door wettelijk ontzetten, die zich in voorwaardelijke vrijheid bevinden, verkrijgen rechtsgeldigheid, onverminderd het rechterlijk gewijsde voortspuitende uit eindvonnissen.

41. *Verval van de Belgische nationaliteit hoofdens misdrijven tegen de uitwendige veiligheid van de Staat gepleegd. — Opheffing.* — Krachtens de wet van 30 December 1953 (Staatsblad 17 Januari 1954, 284), betreffende het verval van de Belgische nationaliteit uit hoofde van een veroordeling bij verstek wegens een misdrijf tussen 26 Augustus 1939 en 15 Juni 1949 tegen de uitwendige veiligheid van de Staat gepleegd, wordt van rechtswege van het verval ontheven, zelfs zo het verzet niet ontvankelijk werd verklaard, hij die zich vrijwillig ter beschikking van het gerecht heeft gesteld, of die gevat werd om zijn straf te ondergaan. Hij die later, maar binnen de termijn van 20 jaar, te rekenen van de rechterlijke beslissing die hem treft, zich vrijwillig ter beschikking van het gerecht stelt of gevat wordt, is van rechtswege van het verval ontheven vanaf de dag waarop hij zich aanmeldt of gevat wordt, zelfs indien het verzet dat hij zou doen niet ontvankelijk mocht verklaard worden.

De vreemde vrouw, echtgenote van een vervallen-verklaarde, die aanspraak kan maken op vorige bepaling, is gerechtigd een verklaring te onderschrijven met het oog op het verwerven van de Belgische natio-

naliteit van haar echtgenoot. Die verklaring kan slechts worden onderschreven na twee jaar gewoon verblijf in België. Ze moet gedaan worden binnen het jaar dat volgt op het vervullen van deze voorwaarde, en, voor de vrouw die reeds aan deze voorwaarde voldoet, binnen het jaar na de inwerkingtreding van deze wet. Deze verklaring wordt onderschreven en behandeld overeenkomstig artikel 10 van de wetten op de nationaliteit.

De artikelen 18 ter, 18 quater en 18 quinquies, als ook de overgangsbepaling V van de wetten op de verwerving, het verlies en de herkrijging van de nationaliteit, samengevoegd bij K. B. van 14 December 1932 en aangevuld bij de wetsbesluiten van 6 Mei 1944, 7 September 1946 en 27 Februari 1947, worden opgeheven.

B. Zakenrecht.

42. *Oorlogsschade*. — Zie n° 38.

III. HANDELSRECHT.

43. *Scheepvaart*. — Zie n° 24.

44. *Scheepvaartwegen*. — *Samber*. — Zie n° 32.

45. *Wisselcontrole*. — Zie n° 39.

IV. RECHTERLIJKE ORGANISATIE EN BURGERLIJKE RECHTSVORDERING.

46. *Advocaten*. — *Voorzorgskassen*. — *Pleidooizegel en betaling van bijdragen*. — *Inwerkingtreding*. — Bij K. B. van 30 December 1953 (Staatsblad 10 Januari 1954, 123) wordt de inwerkingtreding van het K. B. van 28 September 1953 betreffende de toetreding tot de voorzorgskassen der advocaten, het pleidooizegel en de betaling van bijdragen, bepaald op 1 Maart 1954.

47. *Advocaten*. — *Wederinvoering van pleidooirecht*. — *Inwerkingtreding*. — Bij K. B. van 30 December 1953 (Staatsblad 10 Januari 1954, 123) wordt artikel 8 van het K. B. van 29 September 1953 tot wederinstelling van het pleidooirecht, gewijzigd. Het K. B. van 29 September 1953 treedt thans slechts in werking vanaf 1 Maart 1954.

V. STRAFRECHT.

48. *Wettelijke ontzetting*. — Zie n° 40.

49. *Nijverheidsmaalders*. — Zie n° 63.

VI. ARBEIDSRECHT EN MAATSCHAPPELIJK HULPBETOON.

50. *Mijnen*. — Zie n° 11.

51. *Steenkolennijnen*. — Bij K. B. van 16 December 1953 (Staatsblad 15 Januari 1954, 205) worden maatregelen voorzien betreffende de ondersteuning en de dakcontrole in de steenkolennijnen.

52. *Arbeidsongevallen van zeelieden*. — Bij K. B. van 18 December 1953 (Staatsblad 15 Januari 1954, 206) worden de diensten voor de vergoeding der schade voortvloeiende uit arbeidsongevallen overgenomen aan zeelieden, van het ministerie Verkeerswezen naar het ministerie van Arbeid en Sociale Voorzorg overgebracht.

53. *Rijksdienst voor Arbeiderspensioenen*. — Bij K. B. van 12 Januari 1954 (Staatsblad 22 Januari 1954, 361), in uitvoering van de wet van 29 December 1953 (Staatsblad 31 December 1953), wordt de Rijksdienst voor Arbeiderspensioenen ingericht. Deze dienst wordt beheerd door een beheerscomité, waarvan de voorzitter en de leden door de Koning worden benoemd. Het beheerscomité stelt zijn huishoudelijk reglement vast. Elke beslissing wordt bij meerderheid van stemmen genomen.

Verder worden bepalingen gewijd aan de voogdijorganen, de begroting en de rekeningen en het personeel.

54. *Kinderbijslag aan door de Staat bezoldigd personeel*. — Het K. B. van 4 Januari 1954 (Staatsblad 25-26 Januari 1954, 434) wijzigd het Regentsbesluit van 16 Maart 1950 betreffende de kinderbijslag, toegekend aan het door de Staat bezoldigd personeel, en het K. B. van 15 Juli 1920 betreffende de organisatie van het diplomatiek korps.

55. *Ouderdoms- en overlevingspensioenen*. — Bij K. B. van 19 Januari 1954 (Staatsblad 28 Januari 1954, 481) wordt het Regentsbesluit van 10 Mei 1948, betreffende de aanvullende ouderdoms- en overlevingspensioenen, gewijzigd. Het jaarlijks bedrag van het aanvullend ouderdomspensioen wordt volgens een tabel vastgesteld.

VII. ECONOMISCH RECHT.

56. *Prijzencommissie*. — Zie n° 1.

57. *Bewaring van en handel in eieren*. — Bij K. B. van 17 December 1953 (Staatsblad 13 Januari 1954, 170) wordt de bewaring van en de handel in eieren gereguleerd.

58. *Uitvoer en invoer van eieren*. — Het K. B. van 17 December 1953 (Staatsblad 13 Januari 1954, 173) regelt de uitvoer en de invoer van eieren.

59. *Landbouw*. — *Rundvee*. — Bij K. B. van 23 December 1953 (Staatsblad 14 Januari 1954, 188) worden de toelagen vastgesteld, die kunnen verleend worden om rationele toepassing van de kunstmatige inseminatie van rundvee aan te moedigen.

60. *Gebruik van alcohol voor nijverheidsdoeleinden*. — *Vrijstelling van accijns*. — Bij K. B. van 12 Januari 1954 (Staatsblad 21 Januari 1954, 350) wordt vrijstelling van accijns voor het gebruik van alcohol, na denatering, voor nijverheidsdoeleinden verleend, tot beloop van bepaalde bedragen.

61. *Doorvoer van bepaalde producten*. — Het M.B. van 22 Januari 1954 (Staatsblad 28 Januari 1954, 474) regelt de doorvoer van bepaalde producten.

62. *Uitvoer van aardappelen*. — Bij M. B. van 15 Januari 1954 (Staatsblad 28 Januari 1954, 485) wordt het M. B. van 25 Juli 1952 betreffende de uitvoer van aardappelen gewijzigd.

63. *Nijverheidsmaalders*. — *Aanleggen van voorraden*. — *Strafrechterlijke sancties*. — Het K. B. van 13 Januari 1954 (Staatsblad 30 Januari 1954, 519) bepaalt de verplichtingen der erkende nijverheidsmaalders tot het aanleggen van voorraden.

De overtredingen op de bepalingen van dit besluit

worden gestraft met een geldboete van 100 frank tot 1.000 frank en met gevangenisstraf van 8 dagen tot 6 maanden.

VIII. FISCAAL RECHT.

64. *Internationale overeenkomst in zake belastingen.* — Zie n° 19.

65. *Belasting op vertoningen en vermakelijkheden.* — *Openingsbelasting op dranksluiterijen.* — *Kwijtschelding.* — *Vermindering.* — Bij de wet van 29 December 1953 (Staatsblad 8 Januari 1954, 66) worden bepaalde uit de oorlog ontstane toestanden met betrekking tot de met directe belasting gelijkgestelde taxes geregeld. Het betreft de belastingen op de vertoningen en vermakelijkheden en de openingsbelasting op de dranksluiterijen. Kwijtschelding en vermindering kunnen mits bepaalde voorwaarden worden bekomen.

66. *Invoerrechten.* — Bij K. B. van 19 Januari 1954 (Staatsblad 31 Januari 1954, 547) wordt het tarief van invoerrechten ten aanzien van sinaasappelen en mandarijnen gewijzigd.

H. Boonen.

TIJDSCHRIFTEN

De Gemeentekeure - n° 58 - Februari 1954.

F. B., Nationaliteit van de mulatten in Belgisch Congo.

Tijdschrift voor Gemeenterecht - 1^e aflevering - Januari 1954.

De zending van de gemeentesecretaris. — Erediensten. — Jaarverslag.

Nederlands Juristenblad - afl. 6 - 6 Februari 1954.

Mr B. W. F. Paauwe : Rechtsbijstand aan on- en minvermogenen (II, slot). — Mr B. W. F. Paauwe, De vergadering der advocaten over het ontwerp rechtsbijstand aan on- en minvermogenen. — Mr K. Jansma : De international Law Association te New-Dehli. — Mr A. C. Verbeek : De z. g. Commissionairs - dwang. — Mr E. von Saher : De dronken autobestuurder. — Mr A. de Lauwers : Iets over de gewijzigde huurwet.

Weekblad voor Privaatrecht, Notaris-ambt en Registratie, n° 4332 - 30 Januari 1954.

Prof. Mr J. Zeijlemaker Jnz. : De naamloze vennootschap in oprichting als rechtsfiguur (II). — Mr Dr B. J. F. Steinmetz : Omzetbelasting, herbouwplicht en bouwondernemer. — Y. D. C. van Duyn : Betaling van belasting met staatsobligaties. — Mr J. J. Beyerran : Nogmaals, Souvent femme varie. — Dr L. I. de Winter : Overzicht der Nederlandse Rechtspraak. Internationaal Privaatrecht (I).

N° 4333 - 6 Februari 1954.

Prof. Mr Jb. Zeijlemaker Jnz. : De naamloze vennootschap in oprichting als rechtsfiguur (III). — P. C. de Raadt : Tweede en langstlevende echtgenoot en de legitime portie in het nieuwe B. W. — Dr L. I. de Winter : Overzicht der Nederlandse Rechtspraak, Internationaal Privaatrecht (II).

Journal des Tribunaux, n° 4009 - 31 janvier 1954.

La Haye et Vankerckhove : La législation exceptionnelle sur les baux à loyer. — Jurisprudence.

N° 4010 du 7 février 1954 :

Vanderveeren José : L'Ivresse au volant. — Jurisprudence. — Installation solennelle de M. Raoul Hayoit de Termicourt, Procureur Général à la Cour de Cassation.

Jurisprudence du Port d'Anvers - vol. 5 - 6 1953.

Abordage fluvial. — Affrètement fluvial. — Affrètement maritime. — Agent du Capitaine. — Assurance maritime.

Recueil Général de l'Enregistrement et du Notariat - n°s 19306 à 19322 - février 1954.

P. Wigny : Droit administratif (Principes généraux). — R. Symoens, S. Thiry et C. Ceulemans : Les taxes assimilées au timbre.

Revue de Droit Pénal et de Criminologie - n° 5 - février 1954.

M. Janssens : Synthèse de quelques aspects pratiques d'une procédure pénale adaptée à un système répressif subjectif.

Recueil Dalloz de Doctrine de Jurisprudence et de Législation, 4e cahier - 30 janvier 1954.

Francis Sauvage : La responsabilité du chemin de fer à raison des défauts des wagons mis à la disposition du public. — G. Levasseur : Les effets de la grève sur l'exécution du contrat de travail, spécialement en ce qui concerne les accidents de trajet. — M. Patin : La présomption légale de précompte de la contribution ouvrière de sécurité sociale. — R. D. : Le maintien dans les lieux des clients d'Hôtel meublé,

5e Cahier - 6 février 1954.

P. Louis Rivière : Les nouveaux codes marocains. — R. Savatier : Montant et date d'évaluation du dommage causé par l'incendie de bâtiments vétustes. — G. L. : Les retenues, en cas de grève, sur les primes complémentaires du salaire. — G. Chavanon : Délai et mode d'exercice du droit de réponse, en cas de réponses successives. — Georges Ripert : L'action personnelle, fondée sur l'art. 1384, al. 1er, C. Civ. des héritiers d'un passager tué dans un accident d'aviation.